DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

31 lipca | Nr. 21 | Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną zł 1.—, poleconą zł 1,30. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

481.

POROZUMIENIE

między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w formie wymiany not z dni 15 i 31 grudnia 1933 r., z dni 15 i 31 stycznia, 14 i 15 lutego, 28 lutego i 2 marca 1934 r., dotyczących przedłużenia porozumienia celnego między Polską a Niemcami z dnia 14 października 1933 r.

(Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 2 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 149).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniach piętnastym i trzydziestym pierwszym grudnia tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego roku, w dniach piętnastym i trzydziestym pierwszym stycznia, czternastym i piętnastym lutego oraz dwudziestym ósmym lutego i drugim marca tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku wymienione zostały w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rzeszy Niemieckiej noty, stanowiące porozumienie o przedłużeniu porozumienia celnego między Polską a Niemcami, podpisanego w Warszawie w dniu 14 października 1933 r. Wspomniane wyżej noty brzmią słowo w słowo jak następuje:

Przekład.

Nr. P. II. N. 81/43/33.

Warszawa, dn. 15 grudnia 1933 r.

Panie Ministrze,

W związku z notą z dn. 30 listopada r. b. N.P.II. N. 81/38/33, mam zaszczyt podać do wiadomości Pana co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Polską a Niemcami nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Polski zarządzi clenie, do dnia 31 grudnia r. b., towarów niemieckich nie podlegających polskiej taryfie maksymalnej, według drugiej kolumny polskiej taryfy celnej, w założeniu, że Rząd Niemiecki nie przedsięweźmie w tym samym okresie czasu specjalnych zarządzeń w stosunku do przywozu polskiego do Niemiec.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

Beck

J. E.
Pan Hans - Adolf von Moltke
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Niemiec
w Warszawie.

POSELSTWO NIEMIECKIE

Warszawa, dn. 15 grudnia 1933 r.

Panie Ministrze,

W związku z moją notą z dnia 30 listopada 1933 r., mam zaszczyt podać do wiadomości Waszej Ekscelencji co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Niemcami a Polską nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Niemiecki gotów jest przedłużyć, do dnia 31 grudnia 1933 r., okres czasu, w którym nie przedsięweźmie specjalnych zarządzeń w stosunku do wywozu polskiego, w założeniu, że Rząd Polski zarządzi clenie, do tej samej daty, towarów niemieckich, nie podpadających pod polską taryfę maksymalną, według drugiej kolumny tejże taryfy.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

v. Moltke

Jego Ekscelencja
Pan Józef Beck
Minister Spraw Zagranicznych
Warszawa.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr. P. II. N. 81/45/33.

Warszawa, dn. 30 grudnia 1933 r.

Panie Ministrze,

W związku z notą z dn. 15 grudnia r. b. Nr. P. II. N. 81/43/33, mam zaszczyt podać do wiadomości Pana co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Polską a Niemcami nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Polski zarządzi clenie, do dnia 15 stycznia 1934 r., towarów niemieckich niepodlegających polskiej taryfie maksymalnej według drugiej kolumny polskiej taryfy celnej, w założeniu, że Rząd Niemiecki nie przedsięweźmie w tym samym okresie czasu specjalnych zarządzeń w stosunku do przywozu polskiego do Niemiec.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

Beck

J. E.
Pan Hans - Adolf von Moltke
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Niemiec
w Warszawie.

POSELSTWO NIEMIECKIE
Warszawa.

Warszawa, dn. 31 grudnia 1933 r.

Panie Ministrze,

W związku z moją notą z dn. 15 grudnia 1933 r., mam zaszczyt podać do wiadomości Waszej Ekscelencji, co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Niemcami a Polską nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Niemiecki gotów jest przedłużyć, do dnia 15 stycznia 1934 r., okres czasu, w którym nie przedsięweźmie specjalnych zarządzeń w stosunku do wywozu polskiego, w założeniu, że Rząd Polski zarządzi clenie, do tej samej daty, towarów niemieckich, niepodpadających pod polską taryfę maksymalną, według drugiej kolumny tejże taryfy.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

v. Moltke

Jego Ekscelencja
Pan Józef Beck
Minister Spraw Zagranicznych
Warszawa.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr. P. II. N. 84/1/34.

Warszawa, dn. 15 stycznia 1934 r.

Panie Ministrze,

W ślad za notą z dn. 30 grudnia 1933 r. No. P. II. N. 84/45/33, mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Polską a Niemcami nie zostały jeszcze ukończone, Rząd Polski zarządzi clenie do 31 stycznia 1934 r. towarów niemieckich niepodlegających polskiej maksymalnej taryfie, według drugiej kolumny polskiej taryfy celnej w przypuszczeniu, że Rząd Niemiecki nie poweźmie w tym samym okresie czasu specjalnych zarządzeń w stosunku do przywozu polskiego do Niemiec.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

Szembek

J. E.
Pan Hans - Adolf von Moltke
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Niemiec
w Warszawie.

POSELSTWO NIEMIECKIE

Warszawa, dn. 15 stycznia 1934 r.

Panie Podsekretarzu Stanu,

W ślad za moją notą z 30 grudnia 1933 r. mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego pomiędzy Niemcami a Polską nie zostały jeszcze ukończone, Rząd Niemiecki jest gotów przedłużyć do 31 stycznia 1934 r. okres czasu, w którym nie poweźmie zarządzeń specjalnych w stosunku do wywozu polskiego, w przypuszczeniu, że Rząd Polski zarządzi clenie do tej samej daty towarów niemieckich nie podpadających pod maksymalną taryfę polską, w/g drugiej kolumny tejże taryfy.

Zechce Pan przyjąć, Panie Podsekretarzu Stanu, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

v. Moltke

Jego Ekscelencja
Hrabia Szembek
Podsekretarz Stanu
Warszawa.

Nr. P. II. N. 81/10/34.

Warszawa, dn. 31 stycznia 1934 r.

Panie Ministrze,

Nawiązując do noty z dnia 15 stycznia 1934 r. Nr. P. II. N. 84/1/34, mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Polską a Niemcami nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Polski zarządzi clenie do dnia 15 lutego 1934, towarów niemieckich, niepodlegających polskiej taryfie maksymalnej według drugiej kolumny polskiej taryfy celnej w założeniu, że Rząd Niemiecki nie przedsięweźmie w tym samym okresie czasu specjalnych zarządzeń w stosunku do przywozu polskiego do Niemiec.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

Beck

J. E.
Pan Hans - Adolf von Moltke
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Niemiec
w Warszawie.

POSELSTWO NIEMIECKIE

Warszawa, dn. 31 stycznia 1934 r.

Panie Ministrze,

Nawiązując do noty mojej z dnia 15 stycznia 1934 r. mam zaszczyt podać do wiadomości Waszej Ekscelencji, co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Niemcami a Polską nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Niemiecki gotów jest przedłużyć do dnia 15 lutego 1934 r. okres czasu, w którym nie przedsięweźmie specjalnych zarządzeń w stosunku do wywozu polskiego, w założeniu, że Rząd Polski zarządzi clenie, do tej samej daty, towarów niemieckich, niepodlegających polskiej taryfie maksymalnej, według drugiej kolumny tejże taryfy.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

v. Moltke

Jego Ekscelencja
Pan Józef Beck
Minister Spraw Zagranicznych
Warszawa.

Nr. P. II. N. 81/16/34.

Warszawa, dnia 14 lutego 1934 r.

Panie Ministrze,

Nawiązując do noty z dnia 31 stycznia 1934 r. Nr. P. II. N. 81/10/34, mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Polską a Niemcami nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Polski zarządzi clenie do dnia 28 lutego 1934 r., towarów niemieckich nie podlegających polskiej taryfie maksymalnej według drugiej kolumny polskiej taryfy celnej, w założeniu, że Rząd Niemiecki nie poweźmie w tym samym okresie czasu specjalnych zarządzeń w stosunku do przywozu polskiego do Niemiec.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

Szembek

J. E.
Pan Hans - Adolf von Moltke
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Niemiec
w Warszawie.

POSELSTWO NIEMIECKIE

Warszawa, dnia 15 lutego 1934 r.

Panie Podsekretarzu Stanu,

Nawiązując do noty mojej z dnia 31 stycznia 1934 r., mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Niemcami a Polską nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Niemiecki gotów

jest przedłużyć do dnia 28 lutego 1934 r. okres czasu, w którym nie poweźmie specjalnych zarządzeń w stosunku do wywozu polskiego, w założeniu, że Rząd Polski zarządzi clenie, do tej samej daty, towarów niemieckich, nie podlegających polskiej taryfie maksymalnej, według drugiej kolumny tejże taryfy.

Zechce Pan przyjąć, Panie Podsekretarzu Stanu, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

v. Moltke

Jego Ekscelencja
Hrabia Szembek
Podsekretarz Stanu
W a r s z a w a.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr. P. II. N. 81/23/34.

Warszawa, dn. 2 marca 1934 r.

Panie Ministrze,

Nawiązując do noty z dnia 14 lutego 1934 r. Nr. P. II. N. 84/16/34, mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie porozumienia gospodarczego między Polską a Niemcami nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Polski zarządzi clenie do dnia 15 marca 1934 r. towarów niemieckich nie podlegających polskiej taryfie maksymalnej według drugiej kolumny polskiej taryfy celnej, w założeniu, że Rząd Niemiecki nie poweźmie w tym samym okresie czasu specjalnych zarządzeń w stosunku do przywozu polskiego do Niemiec.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

Beck

J. E.
Pan Hans - Adolf von Moltke
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Niemiec
w W a r s z a w i e.

POSELSTWO NIEMIECKIE

Warszawa, dn. 28 lutego 1934 r.

Panie Ministrze,

Nawiązując do noty mojej z dnia 15 lutego 1934 r., mam zaszczyt podać do wiadomości Waszej Ekscelencji, co następuje:

Wobec tego, że rokowania w sprawie układu gospodarczego między Niemcami a Polską nie zostały jeszcze zakończone, Rząd Niemiecki gotów jest przedłużyć do dnia 15 marca 1934 r. okres czasu, w którym nie poweźmie specjalnych zarządzeń w stosunku do wywozu polskiego, w założeniu, że Rząd Polski zarządzi clenie, do tej samej daty, towarów niemieckich, nie podlegających polskiej taryfie maksymalnej, według drugiej kolumny tejże taryfy.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

v. Moltke

Jego Ekscelencja
Pan Józef Beck
Minister Spraw Zagranicznych
W a r s z a w a.

Zaznajomiwszy się z powyższemi notami, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z zawartych w nich postanowień; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 10 maja 1935 r.

(—) *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów

(—) *W. Sławek*

(L. S.)

Minister Spraw Zagranicznych

(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1935 r. Nr. 53, poz. 342).

482.

POROZUMIENIE

między Polską a Czechosłowacją w formie wymiany not z dni 13 i 27 stycznia, oraz z dni 10 i 26 lutego 1934 r. o przedłużeniu prowizorycznego porozumienia handlowego między Polską a Czechosłowacją z dnia 6 października 1933 r.

(Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 2 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 123).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniach trzynastym i dwudziestym siódmym stycznia oraz dziesiątym i dwudziestym szóstym lutego tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku wymienione zostały w Pradze noty między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Czeskosłowackiej, stanowiące porozumienie o przedłużeniu prowizorycznego porozumienia handlowego między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 6 października 1933 r. Wspomniane wyżej porozumienie z dni 13 i 27 stycznia oraz z dni 10 i 26 lutego 1934 r. brzmi słowo w słowo jak następuje:

Przekład.

Nr. 82/C-Pol/2.

Praga, 13 stycznia 1934 r.

Panie Ministrze,

Mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zgadza się z Rządem Republiki Czeskosłowackiej na przedłużenie do dnia 31 stycznia 1934 r. Prowizorycznego Porozumienia Handlowego, zawartego w drodze wymiany not z dnia 6 października 1933 r.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienie mego najwyższego poważania.

W. Grzybowski

Do
Jego Ekscelencji
Pana Doktora Juljana Friedmanna
Posła Nadzwyczajnego i Ministra
Pełnomocnego
w Pradze.

Nr. 5513/IV-2/34.

Praga, 13 stycznia 1934 r.

Panie Ministrze,

Mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, że Rząd Republiki Czeskosłowackiej zgadza się wraz z Rządem Rzeczypospolitej Polskiej na przedłużenie do dnia 31 stycznia 1934 r. Prowizorycznego Porozumienia Handlowego, zawartego w drodze wymiany not z dnia 6 października 1933 r.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego najwyższego poważania.

Dr. Jul. Friedmann

Do
Jego Ekscelencji
Pana Doktora Wacława Grzybowskiego
Posła Nadzwyczajnego i Ministra
Pełnomocnego Polski
w Pradze.

Nr. 82/C-Pol/9.

Praga, 27 stycznia 1934 r.

Panie Ministrze,

Mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zgadza się z Rządem Republiki Czeskosłowackiej na przedłużenie do dnia 15 lutego 1934 r. Prowizorycznego Porozumienia Handlowego, zawartego w drodze wymiany not z dnia 6 października 1933 r.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienie mego najwyższego poważania.

W. Grzybowski

Do
Jego Ekscelencji
Pana Doktora Juljana Friedmanna
Posła Nadzwyczajnego i Ministra
Pełnomocnego
w Pradze.

Nr. 13.072/IV-2/34.

Praga, 27 stycznia 1934 r.

Panie Ministrze,

Mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, że Rząd Republiki Czeskosłowackiej zgadza się wraz z Rządem Rzeczypospolitej Polskiej na przedłużenie do dnia 15 lutego 1934 r. Prowizorycznego Porozumienia Handlowego, zawartego w drodze wymiany not z dnia 6 października 1933 r.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego najwyższego poważania.

Dr. Jul. Friedmann

Do
Jego Ekscelencji
Pana Doktora Wacława Grzybowskiego
Posła Nadzwyczajnego i Ministra
Pełnomocnego Polski
w Pradze.

Poselstwo Rzeczypospolitej Polskiej
w Pradze.
Nr. 82/C-Pol/13.

Praga, 10 lutego 1934 r.

Panie Ministrze,

Mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zgadza się z Rządem Republiki Czeskosłowackiej na przedłużenie do dnia 28 lutego 1934 r. Prowizorycznego Porozumienia Handlowego, zawartego w drodze wymiany not z dnia 6 października 1933 r.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienie mego najwyższego poważania.

W. Grzybowski

Do
Jego Ekscelencji
Pana Doktora Juljana Friedmanna
Posła Nadzwyczajnego i Ministra
Pełnomocnego
w Pradze.

Nr. 19.481/IV-2/34.

Praga, 10 lutego 1934 r.

Panie Ministrze,

Mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, że Rząd Republiki Czeskosłowackiej zgadza się wraz z Rządem Rzeczypospolitej Polskiej na przedłużenie do dnia 28 lutego 1934 r. Prowizorycznego Porozumienia Handlowego, zawartego w drodze wymiany not z dnia 6 października 1933 r.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego najwyższego poważania.

Dr. Jul. Friedmann

Do
Jego Ekscelencji
Pana Doktora Wacława Grzybowskiego
Posła Nadzwyczajnego i Ministra
Pełnomocnego Polski
w Pradze.

Poselstwo Rzeczypospolitej Polskiej
w Pradze.
Nr. 82/C-Pol/25.

Praga, 26 lutego 1934 r.

Panie Ministrze,

Mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zgadza się z Rządem Republiki Czeskosłowackiej na przedłużenie do dnia 6 marca 1934 r. Prowizorycznego Porozumienia Handlowego, zawartego w drodze wymiany not z dnia 6 października 1933 r.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego najwyższego poważania.

W. Grzybowski

Do
Jego Ekscelencji
Pana Doktora Juljana Friedmanna
Posła Nadzwyczajnego i Ministra
Pełnomocnego
w Pradze.

Nr. 26.422/IV-2/34.

Praga, 26 lutego 1934 r.

Panie Ministrze,

Mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, że Rząd Republiki Czeskosłowackiej zgadza się wraz z Rządem Rzeczypospolitej Polskiej na przedłużenie do dnia 6 marca 1934 r. Prowizorycznego Porozumienia Handlowego, zawartego w drodze wymiany not z dnia 6 października 1933 r.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego najwyższego poważania.

Dr. Jul. Friedmann

Do
Jego Ekscelencji
Pana Doktora Wacława Grzybowskiego
Posła Nadzwyczajnego i Ministra
Pełnomocnego Polski
w Pradze.

Zaznajomiwszy się z wyżej przytoczonym tekstem porozumienia, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z zawartych w niem postanowień; oświadczamy, że jest przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 10 maja 1935 r.

(—) *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów

(—) *W. Sławek*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych

(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1935 r. Nr. 53, poz. 343).

483.

POROZUMIENIE

między Polską a Danją, dotyczące protokółu taryfowego polsko-duńskiego z dnia 10 stycznia 1934 r., podpisane w Warszawie dnia 1 maja 1934 r.

(Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 2 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 147).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu pierwszym maja tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku podpisane zostało w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Duńskiego porozumienie w formie wymiany not, dotyczące uzupełnienia aneksu A do protokółu taryfowego polsko-duńskiego z dnia 10 stycznia 1934 r. Porozumienie to brzmi słowo w słowo jak następuje:

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr. P. II. D. 81/12/34.

Warszawa, dn. 1 maja 1934 r.

Panie Ministrze,

Powołując się na Pańskie memorandum z dnia 26 marca 1934 r., mam zaszczyt podać do wiadomości Pana, że farby orleańskie roztarte z wodą lub z oliwą, a przeznaczone do barwienia masła i sera, objęte są pozycją 417 ex p. 2 polskiej taryfy celnej i będą taryfikowane według stawki 200 zł za 100 kg.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania

J. Beck

J. E.
Pan Peter Schou
Poseł Nadzwyczajny
i Minister Pełnomocny Danji
w Warszawie.

Przekład.

KRÓLEWSKIE
POSELSTWO DANJI
Nr. 1305/65. H. 1.

Warszawa, dn. 1 maja 1934 r.

Panie Ministrze,

Potwierdzając odbiór noty Pańskiej z dnia 1 maja 1934 r. informującej mnie, że farby orleańskie — roztarte z wodą lub olejem, a przeznaczone do barwienia masła i sera—objęte są pozycją 417 ex p. 2 polskiej taryfy celnej i będą taryfikowane według stawki 200 zł za 100 kg, mam zaszczyt podać do wiadomości Waszej Ekscelencji, że Rząd Królewski Duński zrzeka się ze swej strony zniżki celnej, przewidzianej w aneksie A załączonym do Protokółu z dnia 10 stycznia 1934 r., dotyczącej glin, farb — roztartych z wodą, klejem, olejem i t. p. — niezawierających barwnika organicznego (N. taryfy celnej ex 417, p. 1).

Korzystam z okazji, aby ponowić Panu, Panie Ministrze, zapewnienia mego najwyższego poważania.

P. Schou

Jego Ekscelencja
Pan Józef Beck
Minister Spraw Zagranicznych
etc., etc., etc.
w Warszawie.

Zaznajomiwszy się z powyższem porozumieniem, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niem zawartych; oświadczamy, że jest przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 10 maja 1935 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów
(—) *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1935 r. Nr. 53, poz. 344).

484.

POROZUMIENIE CELNE

między Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisane w Warszawie dnia 22 czerwca 1934 r.
(Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 2 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 146).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu dwudziestym drugim czerwca tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku podpisane zostało w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Związku Socjalistycznych Republik Rad porozumienie celne w formie wymiany not, o następującem brzmieniu dosłownem:

Ministerstwo Spraw Zagranicznych.
P. III. 59/Sow/3

Warszawa, dnia 22 czerwca 1934 r.

Panie Ambasadorze,

W związku z obustronnem dążeniem Rządów Rzeczypospolitej Polskiej i Związku Socjalistycznych Republik Rad do rozszerzenia i ułatwienia wzajemnych obrotów handlowych, co stanowi przedmiot rozmów między Przedstawicielami obu Rządów, Rząd Rzeczypospolitej Polskiej przyznaje dla towarów przywożonych z terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad pochodzenia sowieckiego zniżki celne według załączonej listy na czas do dnia 31 grudnia 1934 r.

Do towarów nieobjętych tą listą stosowane będą również do dnia 31 grudnia 1934 r. stawki celne, przewidziane w drugiej kolumnie polskiej taryfy celnej.

Proszę przyjąć, Panie Ambasadorze, zapewnienia mego bardzo wysokiego szacunku.

1 załącznik.

Szembek

Do
Pana Jakóba Dawtiana
Ambasadora Związku Socjalistycznych
Republik Rad
w Warszawie.

Przekład.

Warszawa, dnia 22 czerwca 1934 r.

Ambasada
Związku Socjalistycznych
Republik Rad
w Polsce.

Panie Ministrze,

Niniejszem mam zaszczyt potwierdzić odbiór poniższej noty Pana z dnia 22 czerwca 1934 r. Nr. P. III. 59/Sow/3 z załączoną do niej na pięciu stronach listą zniżek celnych, przyznanych przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej dla towarów przywożonych z terytorium Związku Socjalistycznych Republik Rad, sowieckiego pochodzenia, na czas do 31 grudnia 1934 roku.

„W związku z obustronnem dążeniem Rządów Rzeczypospolitej Polskiej i Związku Socjalistycznych Republik Rad do rozszerzenia i ułatwienia wzajemnych obrotów handlowych, co stanowi przedmiot rozmów między Przedstawicielami obu Rządów, Rząd Rzeczypospolitej Polskiej przyznaje dla towarów, przywożonych z terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad, pochodzenia sowieckiego, zniżki celne według załączonej zniżki na czas do dnia 31 grudnia 1934 r.

Do towarów nieobjętych tą listą stosowane będą również do dnia 31 grudnia 1934 r. stawki celne, przewidziane w drugiej kolumnie polskiej taryfy celnej."

Jednocześnie mam zaszczyt załączyć przy niniejszem tekst wspomnianej listy zniżek celnych.

Proszę przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienie mego najgłębszego dla Pana szacunku.

J. Dawtian

1 załącznik.

Do
Pana Józefa Becka
Ministra Spraw Zagranicznych
Rzeczypospolitej Polskiej.

Załącznik do noty Ministra Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej Nr. P. III. 59/Sow./3 z dn. 22 czerwca 1934 r.

LISTA ZNIŻEK CELNYCH DLA Z. S. R. R.

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg Zł.
52	Grzyby jadalne:	
	p. 2 inne:	
	b) suszone	26.—
53	Jabłka świeże:	
	p. 1 luzem	cło konwencyjne
	p. 2 w opakowaniu wszelkiego rodzaju:	
	a) powyżej 40 kg	
	I. opakowane indywidualnie lub w oddzielnych rzędach, przywożone w okresie od 1 sierpnia do 31 października . .	" "
	II. opakowane inaczej, przywożone w okresie od 1 sierpnia do 15 listopada	" "
	b) 15 do 40 kg przywożone w okresie od 1 sierpnia do 31 października	" "
	c) poniżej 15 kg, przywożone od 1 sierpnia do 31 października	" "
57	Winogrona świeże w opakowaniu:	
	p. 1 powyżej 5 kg, przywożone:	
	a) od 1 sierpnia do 31 sierpnia	
	b) od 1 września do 30 listopada	
69	Orzechy:	
	z p. 1 włoskie:	
	a) w łupinach	" "
	b) bez łupin	" "
116	Ryby żywe, świeże, nieżywe (mrożone, śnięte):	
	z p. 1 białorybica, jesiotry, sterlety, bieługi, siewrugi . . .	200.—
	z p. 6 sandacze	71.—
	p. 7 leszcze	71.—
118	Ryby solone, oprócz osobno wymienionych:	
	z p. 1 białorybica, jesiotry, sterlety, bieługi, siewrugi . . .	150.—
	z p. 2 Keta amurska solona w beczkach	30.—
	UWAGA: Keta amurska solona w beczkach, przywożona przez porty polskiego obszaru celnego	24.—

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg Zł.
254	Ryby wędzone, suszone, oprócz osobno wymienionych:	
	z p. 1 białorybica, jesiotry, sterlety, bieługi, siewrugi . . .	300.—
	z p. 3 Wobła suszona	30.—
	UWAGA: Wobła suszona, przywożona przez porty polskiego obszaru celnego	24.—
256	Konserwy rybne:	
	z p. 2 minogi obsmażane i opiekane w opakowaniu wszelkiem, oprócz hermetycznego	60.—
	z p. 4 białorybica, jesiotry, sterlety, bieługi, siewrugi . . .	cło konwencyjne
257	Kawior:	
	z p. 1 czarny, szary:	
	a) ziarnisty	1.000.—
	b) prasowany	500.—
	z p. 2 czerwony (ikry kety)	100.—
280	Wina winogronowe niemusujące:	
	z p. 1 o mocy 15° alkoholu i mniej:	
	b) w balonach, gąsiorach, beczkach, — o pojemności 50 ltr. i więcej	cło konwencyjne
360	z p. 1 sole kwasu glicerynofosforowego	" "
371	Białkan taniny	" "
372	Kreozot, guajakol i ich pochodne:	
	z p. 1 guajakol	" "
	z p. 2 węglany i sulfopochodne guajakolu, ich sole . . .	" "
380	Alkaloidy oraz ich pochodne, ich sole; lukozydy:	
	z p. 6 atropina	" "
	z p. 8 santonina	" "
381	p. 1 pepsyna, pepton	" "
397	z p. 2 acetoanilina	" "
516	z p. 1 lisy srebrne (czarne) surowe	10.000.—
517	z p. 1 gronostaje, lisy białe, niebieskie, surowe	5.000.—
518	z p. 1 nurki surowe	bez cła
519	Bobry rzeczne, błotne, tchórze, rysie, wiewiórki, popielice, wydry:	
	z p. 1 surowe:	
	a) tchórze	bez cła
	b) popielice	1.200.—
	z p. 2 popielice wyprawione:	
	a) niefarbowane	1.200.—
	b) farbowane	1.500.—
521	z p. 1 lisy osobno niewymienione surowe	bez cła
522	Świstaki, małpy, chomiki, antylopy, gazele, oposy amerykańskie, koźlęta, guanako, lamy:	
	z p. 1 świstaki surowe	" "
	z p. 2 świstaki, chomiki wyprawione:	
	z a) świstaki niefarbowane	1.200.—
	z b) świstaki, chomiki farbowane:	
	I. świstaki	1.200.—
	II. chomiki	600.—
523	z p. 2 kasztanki (merłuszki) wyprawione:	
	a) niefarbowane	500.—
	b) farbowane	1.000.—
525	Koty, króliki, zające:	
	z p. 2 inne:	
	b) koty, króliki, zające wyprawione:	
	I. niefarbowane	cło konwencyjne
	II. farbowane	" "
526	Karakuły, półkarakuły, wyporki:	
	p. 1 surowe również kwaszone	bez cła

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg Zł.
	p. wyprawione:	
	a) niefarbowane	2.000.—
	b) farbowane	2.000.—
530	Skóry futrzane osobno niewymienione:	
	z p. 2 wyprawione:	
	a) niefarbowane:	
	I. szczury wodne	1.000.—
	II. niektóre gatunki psów według szczegółowej specyfikacji .	cło konwencyjne od skór futrzanych wyprawionych kotów, królików i zajęcy.
	III. renifery	400.—
	b) farbowane:	
	I. niektóre gatunki psów według szczegółowej specyfikacji .	cło konwencyjne od skór futrzanych wyprawionych kotów, królików i zajęcy.
	II. Renifery	600.—
	III. White-coat	2.000.—
612	Nici bawełniane bielone, merceryzowane, glansowane, barwione, — do szycia, haftowania, wyszywania i t. p. w przystosowaniu zewnętrznem do detalicznej sprzedaży o wadze nici wraz ze szpulką, kartonem i t. p. 70 grm. i mniej wraz z bezpośredniem opakowaniem:	
	p. 1 na drewnianych szpulkach	cło konwencyjne
	p. 2 inne	" "
1066	p. 1 maszyny do szycia, do domowego użytku, krawieckie:	
	a) główki do maszyn	" "
1168	p. 7 e. wstęgi kinematograficzne naświetlone:	
	I. dźwiękowe	" "
	II. nieme	" "

Zaznajomiwszy się z powyższem porozumieniem, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z postanowień w niem zawartych; oświadczamy, że jest przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 18 kwietnia 1935 r.

(—) I. Mościcki

L. S.

Prezes Rady Ministrów:

(—) W. Sławek

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) Beck

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1935 r. Nr. 53, poz. 345).

485.

POROZUMIENIE CELNE

między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisane w Warszawie dnia 1 grudnia 1934 r.

(Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 26 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 189).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu pierwszym grudnia tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku podpisane zostało w Warszawie między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad porozumienie celne o następującem brzmieniu dosłownem:

P. III. 59/Sow. 12. Warszawa, dn. 1 grudnia 1934 r.

Panie Ambasadorze,

W związku z mającemi się dokonać obrotami handlowemi między Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, co stanowi przedmiot rozmów między Przedstawicielami obu Rządów, Rząd Rzeczypospolitej Polskiej przyznaje na czas do dnia 31 grudnia 1935 r. zniżki celne udzielone na czas do dnia 31 grudnia 1934 r. dla towarów pochodzenia sowieckiego, przywożonych z terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad, według listy dołączonej do noty Ministerstwa Spraw Zagranicznych Nr. P. III. 59/Sow./3 z dn. 22 czerwca 1934 r., oraz potwierdzonej przez Ambasadę Związku Socjalistycznych Republik Rad w nocie z tejże daty.

Do towarów nieobjętych tą listą stosowane będą również do dnia 31 grudnia 1935 r. stawki celne, przewidziane w drugiej kolumnie polskiej taryfy celnej.

Proszę przyjąć, Panie Ambasadorze, wyrazy mego bardzo wysokiego szacunku.

Beck

DO
PANA JAKÓBA DAWTIANA
AMBASADORA ZWIĄZKU
SOCJALISTYCZNYCH REPUBLIK RAD
W WARSZAWIE.

Przekład.

Warszawa, dn. 1 grudnia 1934 r.

AMBASADA
ZWIĄZKU SOCJALISTYCZNYCH
REPUBLIK RAD
W POLSCE

Panie Ministrze,

Niniejszem mam zaszczyt potwierdzić otrzymanie od Pana poniższej noty z dnia 1 grudnia 1934 r. Nr. P. III. 59/Sow./12 w sprawie zniżek celnych przyznanych przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej na czas do 31 grudnia 1935 roku dla towarów sowieckiego pochodzenia, przywożonych z terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad, a wymienionych w wykazie załączonym do noty Ministerstwa Spraw Zagranicznych Nr. P. III. 59/Sow./3 z dnia 22 czerwca 1934 roku i potwierdzonych przez Pełnomocne Przedstawicielstwo Związku Socjalistycznych Republik Rad w nocie z tejże daty.

„W związku z dokonać mającemi się obrotami handlowemi między Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, co stanowi przedmiot rozmów między Przedstawicielami obu Rządów, Rząd Rzeczypospolitej Polskiej przyznaje na czas do dnia 31 grudnia 1935 roku zniżki celne udzielone na czas do dnia 31 grudnia 1934 r. dla towarów pochodzenia sowieckiego, przywożonych z terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad, według listy dołączonej do noty Ministerstwa Spraw Zagranicznych Nr. P. III. 59/Sow./3 z dn. 22 czerwca 1934 r., oraz potwierdzonej przez Ambasadę Związku Socjalistycznych Republik Rad w nocie z tejże daty.

Do towarów nieobjętych tą listą stosowane będą również do dnia 31 grudnia 1935 r. stawki celne, przewidziane w drugiej kolumnie polskiej taryfy celnej."

Proszę przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego najgłębszego dla Pana szacunku.

J. Dawtian

DO
PANA JÓZEFA BECKA
MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH R. P.
W WARSZAWIE

Zaznajomiwszy się z powyższem porozumieniem celnem, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z postanowień w niem zawartych; oświadczamy, że jest przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będzie niezmiennie wykonywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 24 kwietnia 1935 r.

(—) I. Mościcki

(L. S.)

Prezes Rady Ministrów

(—) W. Sławek

Minister Spraw Zagranicznych

(—) Beck

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1935 r. Nr. 53, poz. 346).

486.

PROWIZORYCZNE POROZUMIENIE HANDLOWE

między Polską a Hiszpanją podpisane w Madrycie dnia 2 listopada 1934 r.

(Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 26 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 186).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu drugim listopada tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku wymienione zostały w Madrycie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Hiszpańskiej noty stanowiące prowizoryczne porozumienie handlowe, które słowo w słowo brzmi jak następuje:

Przekład.

POSELSTWO R. P. W MADRYCIE.
Nr. 82/H/100.

Madryt, dn. 2 listopada 1934 r.

Panie Ministrze,

Celem utrzymania dobrych stosunków handlowych między obu naszemi krajami przed wprowadzeniem w życie nowej Konwencji Handlowej, przygotowywanej obecnie, mam zaszczyt potwierdzić Waszej Ekscelencji, iż Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zgadza się z Rządem Republiki Hiszpańskiej, aby produkty naturalne lub wyroby, pochodzące i przychodzące z terytorjum celnego jednej z Wysokich Stron, niżej wymienione, korzystały nawzajem na terytorjum celnem Drugiej Strony, w dziedzinie celnej, z traktowania narodu najbardziej uprzywilejowanego.

Każda z Wysokich Stron zgodzi się na stosowanie wspomnianego traktowania do innych produktów, nie wymienionych niżej, za każdym razem o ile tego zażąda Druga Strona w interesie swego eksportu.

Oba Rządy zobowiązują się udzielić sobie wzajemnie dla artykułów zakazanych do przywozu, bezzwłocznie i automatycznie następujące kontyngenty:

A. Kontyngenty udzielone Hiszpanji:

Nr. taryfy polskiej	Nazwa towaru	Kontyngenty w kwintalach
57	Winogrona świeże	6.000
96	Kalafonja	2.600
42	Pomidory	2.000
280 p. 1 a. b. c.	Wino o mocy 16° lub mniej	1.000
256,4°	Sardynki	800
528	Skóry baranie	500
205	Oliwa	200

B. Kontyngenty udzielone Polsce:

Nr. taryfy hiszpańskiej	Nazwa towaru	Kontyngenty w kwintalach
1432	Jaja	6.000

Rozumie się, iż kontyngent ten zostanie udzielony przedewszystkiem na jaja złożone w chłodniach wolnej strefy portu Barcelońskiego.

Polska ze swej strony udzieli również preferencji towarom wyżej wymienionym pochodzenia hiszpańskiego, które w chwili podpisania niniejszego układu znajdowałyby się zatrzymane na granicy polskiej lub w składach celnych.

Dla towarów dozwolonych do przywozu potrzebne dewizy będą przydzielone i ich wywóz dozwolony.

Niniejsze prowizoryczne porozumienie wejdzie w życie z dniem 1 listopada 1934 r. i będzie obowiązywało aż do wprowadzenia w życie wyżej wspomnianej Konwencji Handlowej albo do 1 grudnia 1934 r.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

J. Perłowski
Poseł R. P.

Jego Ekscelencja
Pan Ricardo Samper Ibañez
Minister Stanu
w Madrycie.

MINISTERSTWO STANU
E.

Madryt, dn. 2 listopada 1934 r.

Ekscelencjo,

Celem utrzymania dobrych stosunków handlowych między obu naszemi krajami przed wprowadzeniem w życie nowej Konwencji Handlowej, przygotowywanej obecnie, mam zaszczyt potwierdzić Waszej Ekscelencji, iż Rząd Hiszpański zgadza się z Rządem Polskim, aby produkty naturalne lub wyroby pochodzące i przychodzące z terytorjum celnego jednej z Wysokich Stron niżej wymienione, korzystały wzajemnie na terytorjum celnem Drugiej Strony w dziedzinie celnej z traktowania narodu najbardziej uprzywilejowanego.

Każda z Wysokich Stron zgodzi się na stosowanie wspomnianego traktowania do innych produktów, nie wymienionych niżej za każdym razem, o ile tego zażąda Druga Strona w interesie swego eksportu.

Oba Rządy zobowiązują się udzielić sobie wzajemnie dla artykułów zakazanych do przywozu, bezzwłocznie i automatycznie następujące kontyngenty:

A. Kontyngenty udzielone Hiszpanji:

Nr. taryfy polskiej	Nazwa towaru	Kontyngenty w kwintalach
57	Winogrona świeże	6.000
96	Kalafonja	2.600
42	Pomidory	2.000
280 p. 1 a. b. c.	Wina o mocy 16° lub mniej	1.000
256,4°	Sardynki	800
528	Skóry baranie	500
205	Oliwa	200

B. Kontyngenty udzielone Polsce:

Nr. taryfy hiszpańskiej	Nazwa towaru	Kontyngent w kwintalach
1432	Jaja	6.000

Rozumie się, iż kontyngent ten zostanie udzielony przedewszystkiem na jaja złożone w chłodniach wolnej strefy portu Barcelońskiego. Polska ze swej strony udzieli również preferencji towarom pochodzenia hiszpańskiego wyżej wymienionym, które w chwili podpisania niniejszego układu znajdowałyby się zatrzymane na granicy polskiej lub w składach celnych.

Potrzebne dewizy dla towarów przywożonych z każdej z Wysokich Stron będą przydzielane przez Drugą i wywóz ich dozwolony.

Niniejsze prowizoryczne porozumienie wejdzie w życie 1 listopada 1934 r. i będzie obowiązywało aż

do wprowadzenia w życie Konwencji Handlowej wyżej wspomnianej albo do 1 grudnia 1934 r.

Korzystam z przyjemnością z okazji, aby powtórzyć Waszej Ekscelencji zapewnienia mego głębokiego poważania.

R. Samper

Jego Ekscelencja
Pan Jan Perłowski
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Polski
w Madrycie.

Zaznajomiwszy się z powyższem porozumieniem, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne, zarówno w całości, jak i każde z zawartych w niem postanowień; oświadczamy, że jest przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 10 maja 1935 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1935 r. Nr. 53, poz. 347).

487.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 lipca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

Na podstawie art. 3, 5, 8, 10 i 12 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządza się co następuje:

Przepisy wstępne.

§ 1. (1) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszem powołane są artykuły bez bliższego określenia, oznaczają one artykuły ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203).

(2) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszem powołane są paragrafy bez bliższego określenia, oznaczają one paragrafy niniejszego rozporządzenia.

(3) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o izbach skarbowych, odnosi się to również do Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego, a ilekroć jest mowa o dyrektorze izby skarbowej — do Naczelnika tego Wydziału.

§ 2. (1) Za „posiadłość gruntową" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się ogólny obszar gruntów, należący do jednego posiadacza, położony w tej samej miejscowości.

(2) Za „posiadacza" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się:

1) osobę, która posiada formalny tytuł własności, lub też nie posiadając formalnego tytułu własności, korzysta z gruntu w charakterze właściciela. W wypadkach, gdy w odniesieniu do tej samej posiadłości gruntowej istnieje równocześnie osoba posiadająca formalny tytuł własności i osoba korzystająca z gruntu w charakterze właściciela, oraz w innych wątpliwych wypadkach, za posiadacza uważa się tę osobę, która faktycznie korzysta z gruntu w charakterze właściciela,

2) podatkową jednostkę zbiorową na obszarze województw środkowych i wschodnich. W imieniu tej jednostki występuje sołtys oraz 2 członków wybranych przez radę gromadzką (zebranie gromadzkie).

(3) Za „miejscowość" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się gromadę, gminę wiejską, jeżeli składa się ona z jednej tylko miejscowości, oraz miasto.

§ 3. (1) Za „podatkową jednostkę zbiorową" na obszarze województw środkowych i wschodnich, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się ogólny obszar gruntów, położonych w jednej miejscowości, od których należny państwowy podatek gruntowy wymierzany jest obecnie nie dla oddzielnych właścicieli, lecz dla ogółu lub części właścicieli gruntów tej miejscowości, rozkładu zaś sumy należnego podatku pomiędzy tych właścicieli dokonywa zebranie gromadzkie lub zebranie właścicieli gruntów. Nie uważa się jednak za podatkową jednostkę zbiorową gruntów, wchodzących w skład tych obecnych podatkowych jednostek zbiorowych, co do których przeprowadzone zostało scalenie na podstawie ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) lub poprzednio obowiązujących przepisów, albo — które zostały włączone do granic administracyjnych miast.

(2) Właściciele gruntów, wchodzących w skład podatkowych jednostek zbiorowych, mogą zgłosić na piśmie do powiatowej komisji klasyfikacyjnej, przed wydaniem przez nią orzeczenia o klasyfikacji gruntów (§ 45) żądanie przeprowadzenia klasyfikacji ich gruntów, jako odrębnej posiadłości gruntowej, pod warunkiem jednak dołączenia do tego pisma planów pomiarowych swych gruntów, sporządzonych przez mierniczego przysięgłego w sposób umożliwiający wkreślenie posiadłości na planie miejscowości (§ 31).

§ 4. (1) Za „większą własność gruntową" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się:

1) w województwach zachodnich, południowych i środkowych, gospodarstwa o łącznym obszarze ponad 50 ha,

2) w województwach pozostałych, gospodarstwa o łącznym obszarze ponad 100 ha,

bez względu na kategorje gruntów, wchodzących w skład tych gospodarstw.

(2) Za „mniejszą własność gruntową" uważa się gospodarstwa pozostałe.

Władze klasyfikacyjne i ich właściwość.

§ 5. Władzami klasyfikacyjnemi są:

1) powiatowe komisje klasyfikacyjne,
2) wojewódzkie komisje klasyfikacyjne,
3) Główna Komisja Klasyfikacyjna.

Powiatowe Komisje Klasyfikacyjne.

§ 6. Powiatowe komisje klasyfikacyjne dokonywają klasyfikacji gruntów, z wyjątkiem gruntów stanowiących własność Państwa.

§ 7. (1) Na obszar każdego powiatu, łącznie z objętemi jego granicami powiatami miejskiemi, tworzy się jedną powiatową komisję klasyfikacyjną. Dla obszaru m. st. Warszawy tworzy się jedną powiatową komisję klasyfikacyjną.

(2) Powiatowa komisja klasyfikacyjna czynna jest przy urzędzie skarbowym. Jeżeli na obszarze działania powiatowej komisji klasyfikacyjnej, znajduje się kilka urzędów skarbowych, urząd, przy którym komisja jest czynna, wyznacza dyrektor izby skarbowej.

§ 8. (1) Przewodniczącym powiatowej komisji klasyfikacyjnej jest naczelnik tego urzędu skarbowego, przy którym komisja jest czynna.

(2) Przy powiatowej komisji klasyfikacyjnej czynnych jest po jednym lub więcej klasyfikatorze i mierniczym, powołanych przez dyrektora izby skarbowej.

§ 9. (1) Jeżeli na obszarze powiatowej komisji klasyfikacyjnej znajdują się miasta wydzielone, przewidziany w art. 7 skład komisji ulega na podstawie art. 10 zmianom następującym:

1) oprócz dwóch członków i zastępców, powołanych z listy przedstawionej przez radę powiatową, powołuje urząd skarbowy jeszcze po dwóch członków i zastępców z listy, przedstawionej przez radę miejską każdego miasta wydzielonego;
2) członkowie ci i zastępcy winni pochodzić z grona miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego;
3) w posiedzeniach komisji biorą oni udział tylko wówczas, gdy przedmiotem obrad są sprawy dotyczące gruntów odnośnego miasta. W tych wypadkach nie biorą udziału w posiedzeniach komisji członkowie i zastępcy, powołani z listy rady powiatowej;
4) przepis ust. (1) art. 7, stanowiący, że jeden członek i zastępca winni być przedstawicielami większej, a jeden członek i zastępca— mniejszej własności gruntowej, nie stosuje się do członków i zastępców powoływanych z list rad miejskich miast wydzielonych.

(2) W skład powiatowej komisji klasyfikacyjnej na obszar m. st. Warszawy wchodzą jako przedstawiciele miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego dwaj członkowie i ich zastępcy powołani przez urząd skarbowy z listy, przedstawionej przez organ stanowiący gminy m. st. Warszawy. Przepisy punktów 2) i 4) ust. (1) mają tu odpowiednie zastosowanie.

§ 10. Na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, kandydatów na członków i zastępców członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, przedstawiają z pośród miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego, wydziały powiatowe, a na obszarze cieszyńskiej części województwa śląskiego — rada wojewódzka.

§ 11. (1) W celu utworzenia powiatowej komisji klasyfikacyjnej urząd skarbowy zwraca się pisemnie:

1) do właściwej izby rolniczej — o wyznaczenie dwóch delegatów na członków komisji i dwóch na zastępców członków,
2) do związku samorządu terytorjalnego — o przedstawienie listy kandydatów na członków komisji i zastępców członków, z pośród miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego. Przedstawiona lista powinna zawierać co najmniej po czterech kandydatów na członków i ich zastępców, przyczem połowa winna być przedstawicielami większej, połowa zaś mniejszej własności gruntowej.

(2) O powołaniu na członków komisji lub ich zastępców zawiadamia naczelnik urzędu skarbowego osoby powołane oraz właściwy związek samorządu terytorjalnego.

§ 12. (1) Członkami i zastępcami członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, o ile chodzi o osoby delegowane przez samorząd gospodarczy lub powołane z list przedstawionych przez związki samorządu terytorjalnego, mogą być tylko obywatele Rzeczypospolitej, którzy ukończyli 30 rok życia, korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich i nie byli karani za przestępstwa skarbowe, zagrożone karą pozbawienia wolności.

(2) Członkowie i zastępcy członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, delegowani przez izby rolnicze oraz powołani z listy przedstawionej przez związki samorządu terytorjalnego, powinni posiadać wykształcenie rolnicze lub długoletnią praktykę rolniczą oraz w miarę możności doświadczenie w dziedzinie klasyfikacji gruntów.

(3) W razie delegowania przez izbę rolniczą osób, nieposiadających przewidzianych w ust. (1) kwalifikacyj, naczelnik urzędu skarbowego zwraca się do izby rolniczej z żądaniem delegowania innych osób na członków i zastępców członków.

§ 13. (1) Mandat członka (zastępcy członka) powiatowej komisji klasyfikacyjnej, delegowanego przez izbę rolniczą oraz powołanego z listy związku samorządu terytorjalnego, gaśnie:

1) w razie nieprzybycia bez należytego usprawiedliwienia na trzy kolejne posiedzenia komisji,
2) w razie utraty warunków piastowania mandatu, określonych w § 12 ust. (1),
3) w odniesieniu zaś do członków powołanych z listy związku samorządu terytorjalnego, ponadto, gdy członek (zastępca członka) przestał być płatnikiem państwowego podatku gruntowego w okręgu komisji,
4) w razie zmiany w obszarze gospodarstwa posiadanego przez członka (§ 4), wskutek której członek traci charakter przedstawiciela większej lub mniejszej własności gruntowej.

(2) O wygaśnięciu mandatu członka lub zastępcy członka powiatowej komisji klasyfikacyjnej, orzeka postanowieniem przewodniczący komisji.

(3) Od postanowienia przewodniczącego powiatowej komisji klasyfikacyjnej służy zażalenie do przewodniczącego wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej w terminie 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu postanowienia.

(4) W razie niewłaściwego spełniania przez członka (zastępcę członka) komisji z ramienia samorządu gospodarczego lub terytorjalnego swych obowiązków, Minister Skarbu na wniosek przewodniczącego powiatowej komisji klasyfikacyjnej, poparty uchwałą wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, może pozbawić go mandatu.

§ 14. (1) W razie wygaśnięcia (utraty) mandatu członka (zastępcy członka) powiatowej komisji

klasyfikacyjnej, powołanego z listy przedstawionej przez związek samorządu terytorjalnego, powołuje się nowego członka (zastępcę członka) w trybie przewidzianym w paragrafach poprzednich, przyczem nowa lista kandydatów winna obejmować na miejsce każdego ustępującego członka (zastępcy członka) co najmniej podwójną ilość kandydatów.

(2) W razie wygaśnięcia (utraty) mandatu członka (zastępcy członka), delegowanego przez izbę rolniczą, ta ostatnia winna delegować innego członka (zastępcę członka), przyczem przepisy paragrafów poprzednich mają odpowiednie zastosowanie.

§ 15. Członkowie powiatowej komisji klasyfikacyjnej, nie będący urzędnikami państwowymi, składają przy obejmowaniu swych obowiązków przyrzeczenie, że obowiązki swe pełnić będą według najlepszej wiedzy i sumienia.

§ 16. Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej kieruje pracami komisji, jest odpowiedzialny za terminowe i należyte wykonanie zadania komisji, zwołuje jej posiedzenia, ustala porządek obrad, kieruje obradami, zbiera materjały potrzebne do prac komisji, wykonywa jej uchwały oraz występuje w jej imieniu nazewnątrz.

§ 17. (1) Członkowie powiatowej komisji klasyfikacyjnej winni być zawiadomieni o terminie posiedzenia komisji co najmniej na 7 dni przed posiedzeniem. Niemożność przybycia winni członkowie bezzwłocznie usprawiedliwić. O ile pozostało dość czasu, przewodniczący zaprasza w tym wypadku na posiedzenie zastępcę.

(2) Powiatowa komisja klasyfikacyjna zdolna jest do powzięcia uchwał, jeżeli na jej posiedzeniu obecnych jest, oprócz przewodniczącego, co najmniej dwóch członków (zastępców członków), z których przynajmniej jeden z grona przedstawicieli bądź to samorządu gospodarczego bądź też terytorjalnego.

(3) Uchwały powiatowej komisji klasyfikacyjnej zapadają większością głosów obecnych członków (zastępców członków). Przewodniczący nie głosuje, lecz jedynie rozstrzyga w razie równości głosów.

§ 18. Przewodniczący i członkowie powiatowej komisji klasyfikacyjnej oraz ich zastępcy nie mogą uczestniczyć w posiedzeniach podczas obrad i uchwał, dotyczących klasyfikacji gruntów, należących do nich samych, do ich małżonków, krewnych i powinowatych w linji wstępnej i zstępnej albo w bocznej do drugiego stopnia, do osób, do których pozostają w stosunku opieki, kurateli lub przysposobienia, do ich pracodawców lub pracowników, albo też do osób, których są prawnymi zastępcami lub pełnomocnikami.

§ 19. Z obrad i uchwał powiatowej komisji klasyfikacyjnej spisuje się protokóły, które podpisuje przewodniczący i przynajmniej dwóch członków komisji, biorących udział w posiedzeniu.

Wojewódzkie Komisje Klasyfikacyjne.

§ 20. Wojewódzkie Komisje Klasyfikacyjne:

1) sprawują nadzór nad powiatowemi komisjami klasyfikacyjnemi. W tym celu wojewódzkie komisje klasyfikacyjne badają postęp prac powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, wydają im odpowiednie pouczenia i zarządzenia oraz baczą, by w ich okręgach zachowywana była jednolitość w klasyfikacji gruntów;
2) opracowują projekty instrukcyj regjonalnych, przewidzianych w ust. (4) art. 3;
3) załatwiają odwołania oraz sprzeciwy przewodniczących od orzeczeń powiatowych komisyj klasyfikacyjnych o klasyfikacji gruntów;
4) dokonywają klasyfikacji gruntów, stanowiących własność Państwa, w porozumieniu z właściwą władzą.

§ 21. (1) Na obszar każdego województwa tworzy się jedną wojewódzką komisję klasyfikacyjną, z siedzibą przy izbie skarbowej.

(2) Na obszar województwa warszawskiego oraz m. st. Warszawy tworzy się jedną wojewódzką komisję klasyfikacyjną, czynną przy Izbie Skarbowej Okręgowej w Warszawie.

§ 22. Przewidziany w art. 7 skład wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, ulega na podstawie art. 10 na obszarze województw południowych i zachodnich tej zmianie, że w miejsce kierownika oddziału podatków realnych izby skarbowej wchodzi kierownik oddziału (referatu) katastralnego

§ 23. Przewodniczącym wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej jest dyrektor izby skarbowej, przy której komisja jest czynna.

§ 24. W celu utworzenia wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, dyrektor izby skarbowej zwraca się pisemnie do izby rolniczej o wyznaczenie po czterech delegatów na członków i zastępców członków.

§ 25. (1) Członkowie i zastępcy członków wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, delegowani przez izby rolnicze, winni posiadać wyższe wykształcenie rolnicze — o ile są przedstawicielami większej własności gruntowej, średnie lub niższe wykształcenie rolnicze — o ile są przedstawicielami mniejszej własności gruntowej, albo też — jedni i drudzy wieloletnią praktykę rolniczą oraz w miarę możności doświadczenie w dziedzinie klasyfikacji gruntów.

(2) W razie delegowania przez izbę rolniczą osób, nieposiadających przewidzianych w ust. (1) kwalifikacyj, dyrektor izby skarbowej zwraca się do izby rolniczej z żądaniem delegowania innych osób na członków i zastępców członków.

§ 26. (1) Do ważności uchwał wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej wymagana jest obecność, oprócz przewodniczącego, co najmniej czterech członków, z których przynajmniej jeden powinien być delegatem izby rolniczej.

(2) Pozatem do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej mają odpowiednie zastosowanie przepisy ust. (1) § 12, pkt. 1), 2) i 4) ust. (1) oraz ust. (2), (3) i (4) § 13, ust. (2) § 14, § 15 i 16, ust. (1) i (3) § 17 oraz § 18 i 19, z tem zastrzeżeniem, że, o ile chodzi o przepis ust. (3) § 13, od postanowienia przewodniczącego wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej służy zażalenie do Ministra Skarbu, a o ile chodzi o przepis ust. (4) § 13, wniosek przewodniczącego wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej winien być poparty uchwałą Głównej Komisji Klasyfikacyjnej.

Główna Komisja Klasyfikacyjna.

§ 27. Główna Komisja Klasyfikacyjna:

1) sprawuje nadzór nad powiatowemi i wojewódzkiemi komisjami klasyfikacyjnemi;
2) rozpatruje i opinjuje projekty instrukcyj regjonalnych, przewidzianych w ust. (4) art. 3, opracowane przez wojewódzkie komisje klasyfikacyjne;
3) przedstawia Ministrowi Skarbu wnioski co do podziału Państwa na okręgi rolnicze i leśne, oraz co do ustalenia stosunku współczynników pomiędzy temi okręgami oraz pomiędzy poszczególnemi kategorjami gruntów i klasami gruntów każdej kategorji;
4) opinjuje na żądanie Ministra Skarbu wszelkie projekty rozporządzeń i ogólnych zarządzeń dotyczące klasyfikacji gruntów;
5) w wypadkach przewidzianych w art. 6 wydaje opinje, czy decyzje i orzeczenia powiatowych i wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych nie zostały powzięte z naruszeniem materjalnych przepisów o klasyfikacji gruntów.

§ 28. (1) Do ważności uchwał Głównej Komisji Klasyfikacyjnej wymagana jest obecność, oprócz przewodniczącego, co najmniej sześciu członków.

(2) Pozatem do Głównej Komisji Klasyfikacyjnej mają odpowiednie zastosowanie przepisy ust. (1) § 12, pkt. 1) i 2) ust. (1) oraz ust. (2) § 13, § 15 i 16, ust. (1) § 17 oraz § 18 i 19.

Zaliczanie gruntów do poszczególnych kategoryj i klas.

§ 29. (1) Grunty o zmiennem użytkowaniu w poszczególnych latach (łąka — rola, łąka — pastwisko i t. p.) traktuje się pod względem kategorji zależnie od przeważającego w ostatnich 5 latach użytkowania.

(2) W wypadkach wątpliwych, o kategorji gruntów decyduje przeważający rodzaj użytkowania. W szczególności łąki i pastwiska zadrzewione oraz parki traktuje się jako łąki, lub też jako pastwiska, albo też jako grunty pod lasami.

(3) Za meljoracje, mające wpływ na zaliczenie gruntów do innej kategorji lub do wyższej klasy, uważa się tylko meljoracje trwałe, racjonalnie przeprowadzone. Jeżeli grunty tak zmeljorowane wymagają stałych nakładów na utrzymanie meljoracji i nakłady te są w dostatecznej mierze czynione — zalicza się je o 1 klasę niżej.

(4) Za nakłady i zabiegi powodujące przychodowość nietrwale wyższą od przeciętnej, uważa się nawożenie, marglowanie, wapnowanie i t. p.

(5) W wypadkach, gdy tabela załączona do art. 3 uzależnia zaliczenie gruntu do stosownej klasy od otrzymywanego plonu, należy brać pod uwagę plon przeciętny, osiągany w normalnych latach i w wyniku normalnej uprawy, chyba że tabela uwzględnia plony wyjątkowe.

(6) a) Powierzchnię gruntów pod wodami zamkniętemi ustala się na podstawie operatu technicznego, stanowiącego część składową księgi wodnej w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 7 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 468) wraz z ewentualnemi późniejszemi zmianami. Dla gruntów pod wodami zamkniętemi, nie posiadających operatu technicznego, powierzchnię właściwą ustala się według stanu faktycznego.

b) Przy klasyfikacji gruntów pod wodami zamkniętemi bierze się za podstawę jakość gleby i ich podglebia. Jeżeli z powodów technicznych klasyfikacja dna jest niemożliwa, klasyfikację należy przeprowadzić na podstawie bezpośrednio przylegających gruntów.

c) Na posiadaczu gruntów, ubiegającym się o obniżenie klasy gruntów pod wodami, ciąży dowód co do warunków uzasadniających obniżenie klasyfikacji. Również winien on udowodnić jakość gleby i podglebia w razie kwestjonowania klasyfikacji, przeprowadzonej na podstawie przepisów lit. b).

d) Właściwą powierzchnię gruntów pod wodami otwartemi, ustala się według stanu faktycznego, przy normalnym poziomie wód.

e) Grunty, związane z użytkowaniem gruntów pod wodami, nie podlegające zaliczeniu do tej kategorji (wierzchowiny porosłe szuwarami lub trawami, groble i brzegi wód, bagna i t. p.) zalicza się do kategorji i klasy gruntów — zależnie od ich użytkowania (np. do odpowiedniej klasy łąk, pastwisk lub nieużytków).

(7) Drogi prywatne, oddane na stałe do użytku publicznego traktuje się jako nieużytki, a nie oddane do użytku publicznego, zalicza się do tej samej kategorji i klasy, do której zaliczone zostały grunty przylegające. W wypadkach wątpliwych decyduje przeważająca kategorja i klasa tych gruntów.

(8) Grunty pod torami kolei prywatnych użytku publicznego traktuje się jako nieużytki, a kolei prywatnych użytku prywatnego zalicza się do tej samej kategorji i klasy, do której zaliczone zostały grunty przylegające. W wypadkach wątpliwych decyduje przeważająca kategorja i klasa tych gruntów.

§ 30. (1) Grunty o obszarze do 1/4 ha, przylegające do gruntów innej kategorji należących do tego samego posiadacza, lub otoczone takiemiż gruntami, można zaliczyć do tej samej kategorji, do której należą grunty przylegające lub otaczające o ob-

szarze co najmniej czterokrotnie większym. W wypadkach wątpliwych decyduje przeważająca kategorja gruntów przyległających lub otaczających.

(2) Grunty o obszarze do 1 ha, przylegające do należących do tego samego posiadacza gruntów tej samej kategorji lecz innej klasy, lub otoczone takiemiż gruntami, mogą być zaliczone do tej samej klasy, do której zaliczone zostały grunty przelegające lub otaczające o obszarze co najmniej czterokrotnie większym.

Pomiary gruntów.

§ 31. Wyniki klasyfikacji gruntów winny być uwidocznione na planach istniejących, lub na planach sporządzonych na podstawie nowego pomiaru. Granice błędów w obliczaniu powierzchni nie powinny przekraczać w stosunku do ogólnych obszarów posiadłości gruntowych, jak również kategoryj i klas gruntów, 5% obliczonej powierzchni dla obszarów poniżej 3 ha, 4% dla obszarów od 3 — 10 ha, oraz 2% dla obszarów pozostałych.

Postępowanie klasyfikacyjne. Czynności przygotowawcze.

§ 32. (1) Zarządy gmin wiejskich i miejskich na obszarze województw środkowych i wschodnich oraz zarząd m. st. Warszawy, obowiązane są sporządzić i przesłać powiatowym komisjom klasyfikacyjnym wykazy wzór Nr. 1, obejmujące wszystkie posiadłości gruntowe, położone w każdej miejscowości.

(2) Na obszarze pozostałych województw zarządy gmin wiejskich i miejskich sporządzają i przesyłają powiatowym komisjom klasyfikacyjnym wykazy wzór Nr. 1 oraz 1a tylko na żądanie przewodniczącego komisji.

(3) Wykazy, o których mowa w ust. (1) i (2), winny być sporządzone i przesłane powiatowym komisjom klasyfikacyjnym w terminie dni 30, licząc od dnia otrzymania druków tych wykazów.

§ 33. Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej zarządza:

1) zebranie wszelkich istniejących materjałów pomiarowych i innych, zawierających dane co do obszaru poszczególnych posiadłości gruntowych, sposobu użytkowania i jakości gruntów, wykorzystując w tym celu przepisy ust. (1) art. 9;
2) sprawdzenie przez mierniczego na gruncie zgodności zebranych materjałów pomiarowych ze stanem faktycznym;
3) dokonanie nowych pomiarów i uzupełnienie lub sporządzenie planów dla tych miejscowości, dla których materjałów pomiarowych albo wogóle brak, albo też istnieją, lecz nie nadają się dla celów klasyfikacji lub wymagają uzupełnienia.

§ 34. W miejscowościach, dla których plany istnieją, mierniczy, po stwierdzeniu w terenie zgodności planów z gruntem, uzgodni obszary gruntów, zawarte w wykazach (§ 32), z obszarami wykazanemi na planach.

§ 35. (1) W wypadkach, przewidzianych w pkt. 3) § 33, mierniczy przeprowadza pomiary, sporządza nowe plany lub uzupełnia istniejące i ustala obszary gruntów zgodnie z wynikami dokonanych pomiarów. Obszary gruntów, otrzymane z nowego pomiaru, mierniczy uzgadnia z obszarami podanemi w wykazach (§ 32).

(2) Plany, o których mowa w ust. (1), mają charakter dokumentu publicznego wyłącznie w odniesieniu do spraw związanych z klasyfikacją gruntów dla podatku gruntowego, co w tytule planu winno być zaznaczone.

§ 36. (1) Po sprawdzeniu przez mierniczego istniejących materjałów pomiarowych i sporządzeniu nowych, przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej deleguje do każdej miejscowości klasyfikatora, którego zadaniem jest określić do jakich kategoryj i klas należy zaliczyć grunty tej miejscowości, przy zastosowaniu przepisów art. 3, tabeli klas gruntów, stanowiącej załącznik do tegoż artykułu oraz przepisów § 29 i 30.

(2) Dla celów określonych w ust. (1) obowiązuje stan faktyczny w dniu dokonywania czynności przez klasyfikatora.

§ 37. Dla ustalenia kategorji i klas gruntów, klasyfikator bada grunty, w razie potrzeby przesłuchuje ich posiadaczy oraz osoby znające miejscowe stosunki i przeprowadza te wszystkie dochodzenia, które dla celów klasyfikacji okażą się konieczne.

§ 38. W odniesieniu do gruntów, położonych na obszarze województw, w których prowadzi się kataster gruntowy oraz w odniesieniu do gruntów, których klasyfikacja dokonana została w swoim czasie, bądź to w związku z przebudową ustroju rolnego, bądź też w związku z udzieleniem pożyczki przez instytucje kredytu długoterminowego, klasyfikator może, po dokonaniu czynności przewidzianych w § 37, przyjąć pomocniczo przy ustalaniu klas dane, zawarte w operatach katastralnych, bądź też w operatach sporządzonych przy przebudowie ustroju rolnego lub też przy udzieleniu pożyczki.

§ 39. (1) Klasyfikator i mierniczy dokonywają swych czynności w obecności sołtysa lub podsołtysa oraz dwóch przedstawicieli gromady wyznaczonych przez radę gromadzką lub zebranie gromadzkie. W miejscowościach, które są gminami wiejskiemi, oraz w miastach klasyfikator i mierniczy dokonywają swych czynności w obecności dwóch przedstawicieli gminy, wyznaczonych przez zarząd gminy.

(2) Posiadacze gruntów mogą być obecni przy czynnościach klasyfikatora i mierniczego.

§ 40. (1) Posiadacze gruntów mogą w związku z czynnościami klasyfikatora zgłaszać mu bezpośrednio, ustnie i pisemnie swe uwagi, składać wyjaśnienia, stawiać wnioski oraz składać dowody. Ustne uwagi, wyjaśnienia i t. p. winny być zaznaczone w protokóle (§ 41) i przez składającego podpisane, a ofiarowane dowody winny być doń dołączone.

(2) Przeciwko ustaleniom klasyfikatora posiadacz gruntu może wnieść zastrzeżenie do powiatowej komisji klasyfikacyjnej, w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po spisaniu protokółu.

(3) Niezależnie od prawa wniesienia zastrzeżenia, posiadacz gruntów może zgłosić do protokółu, lub też w odrębnem piśmie wniesionem w terminie wyżej wspomnianym, życzenie złożenia ustnych wyjaśnień przed powiatową komisją klasyfikacyjną.

§ 41. (1) Z czynności klasyfikatora winien być sporządzony dla obszaru każdej miejscowości, lub jej części, operat klasyfikacyjny, który składa się z protokółu oraz planu klasyfikacyjnego.

(2) Protokół winien zawierać w szczególności charakterystykę gruntów, uzasadniającą zaliczenie ich do poszczególnych kategoryj i klas oraz przy gruntach meljorowanych, szczegółową wzmiankę, czy meljoracje są trwałe, racjonalnie przeprowadzone (ust. (3) § 29), czy wymagają stałych nakładów celem utrzymania ich w należytym stanie i czy nakłady te są czynione w dostatecznej mierze. Protokół winien być przez klasyfikatora odczytany osobom wymienionym w ust. (1) § 39 oraz obecnym przy tem posiadaczom gruntów, przyczem klasyfikator winien im wyjaśnić, do jakich kategoryj i klas projektuje się zaliczenie ich gruntów i na czem się to zaliczenie opiera, zaznajomić ich z planem klasyfikacyjnym, oraz pouczyć o przysługującem im prawie zgłoszenia zastrzeżeń (§ 40) przeciwko ustaleniom klasyfikatora. Protokół winien być podpisany przez klasyfikatora oraz osoby wymienione w ust. (1) § 39.

(3) Plan klasyfikacyjny stanowi plan sprawdzony lub nowosporządzony zgodnie z przepisami § 34 i 35, na którym winny być wyznaczone granice posiadłości gruntowych i granice poszczególnych kategoryj i klas gruntów. Plan klasyfikacyjny winien być podpisany przez klasyfikatora, mierniczego oraz osoby wymienione w ust. (1) § 39.

Czynności klasyfikacyjne.

§ 42. Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej poddaje operat klasyfikacyjny oraz wniesione zastrzeżenia (§ 40) pod obrady komisji.

§ 43. (1) Powiatowa komisja klasyfikacyjna bada otrzymany operat klasyfikacyjny i zastrzeżenia (ust. (2) § 40) oraz wszelkie inne dołączone materjały — a w razie uznania, że zebrany materjał wymaga uzupełnienia — zarządza przeprowadzenie dodatkowych dochodzeń, zjeżdża na grunt, przesłuchuje posiadaczy gruntów, świadków oraz osoby znające miejscowe stosunki, — wogóle przeprowadza wszelkie badania, które dla dokonania klasyfikacji okażą się konieczne. Posiadacze gruntów, którzy wyrazili życzenie złożenia ustnych wyjaśnień (ust. (3) § 40) winni być w każdym razie wezwani celem przesłuchania przez powiatową komisję klasyfikacyjną przed wydaniem przez nią orzeczenia o klasyfikacji gruntów (§ 45).

(2) Jeżeli konieczny jest zjazd na grunt komisja deleguje ze swego grona jednego lub więcej członków.

(3) Koszty wynagrodzenia świadków i biegłych badanych na wniosek posiadacza tak w postępowaniu klasyfikacyjnem, jak i odwoławczem, ponosi posiadacz. Przepisy ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) i wydanych na jej podstawie rozporządzeń mają w tym względzie odpowiednie zastosowanie.

§ 44. Posiadacze, którzy wyrazili życzenie złożenia ustnych wyjaśnień, winni być zawiadomieni o terminie rozpatrywania sprawy klasyfikacji należących do nich gruntów, przynajmniej na 7 dni przed posiedzeniem powiatowej komisji klasyfikacyjnej. Nieprzybycie ich na posiedzenie komisji nie wstrzymuje dokonania klasyfikacji.

§ 45. Po przeprowadzeniu czynności przewidzianych w paragrafach poprzednich, powiatowa komisja klasyfikacyjna dokonywa klasyfikacji gruntów każdej miejscowości lub jej części (ust. (1) § 41), która polega na zaliczeniu tych gruntów do właściwych kategoryj i klas oraz ustaleniu granic tych kategoryj i klas, poczem wydaje orzeczenie o klasyfikacji gruntów tej miejscowości lub jej części.

§ 46. (1) Orzeczenie o klasyfikacji gruntów składa się z orzeczenia pisemnego oraz z planu klasyfikacyjnego, zatwierdzonego przez powiatową komisję klasyfikacyjną.

(2) Orzeczenie pisemne zawiera:

1) nazwę komisji, która je wydała,
2) nazwę miejscowości, której ono dotyczy,
3) treść uchwały powiatowej komisji klasyfikacyjnej,
4) datę wydania orzeczenia,
5) pouczenie o środkach prawnych,
6) podpisy przewodniczącego oraz członków komisji, którzy brali udział w wydaniu orzeczenia.

§ 47. (1) Odpis orzeczenia o klasyfikacji gruntów (odpis orzeczenia pisemnego oraz odrys lub szkic planu klasyfikacyjnego) przesyła przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej zarządowi gminnemu lub miejskiemu.

(2) Otrzymany odpis orzeczenia o klasyfikacji gruntów zarząd gminy wiejskiej przesyła sołtysowi celem niezwłocznego ogłoszenia w sposób używany w danej miejscowości. W ogłoszeniu sołtys winien równocześnie wezwać wszystkich posiadaczy gruntów do zaznajomienia się z treścią orzeczenia, z zaznaczeniem, że termin zaznajomienia się upływa z dniem 14-tym licząc od dnia ogłoszenia i, że po upływie tego terminu rozpoczyna się bieg 30-dniowego terminu do wniesienia odwołania. W miejscowościach, będących gminami wiejskiemi i w miastach ogłasza o otrzymaniu orzeczenia, w tenże sam sposób, zarząd gminy.

§ 48. O zamierzonym zjeździe na grunt powiatowej komisji klasyfikacyjnej, delegowanych przez nią członków, klasyfikatora oraz mierniczego, zarząd gminny lub miejski winien być zawiadomiony co naj-

mniej na 10 dni przed zjazdem. Zarząd gminy winien o tem bezzwłocznie zawiadomić sołtysa, który zkolei zawiadamia zainteresowanych posiadaczy. Zarząd gminy wiejskiej, składający się z jednej tylko miejscowości oraz zarząd miejski zawiadamiają zainteresowanych posiadaczy bezpośrednio.

Postępowanie odwoławcze.

§ 49. (1) Od orzeczenia o klasyfikacji gruntów posiadacz gruntów może wnieść odwołanie do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po upływie terminu, o którym mowa w ust. (2) § 47.

(2) Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej może wnieść od orzeczenia o klasyfikacji gruntów sprzeciw do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po dniu wydania orzeczenia. Odpis sprzeciwu przesyła się posiadaczom dotyczących gruntów, którzy w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po dniu otrzymania odpisu, mogą wnieść odpowiedź do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej.

§ 50. Odwołania oraz odpowiedzi na sprzeciwy składa się na piśmie, za pośrednictwem powiatowej komisji klasyfikacyjnej, która orzeczenie wydała.

§ 51. (1) Przed upływem terminu do wniesienia odwołania, powiatowa komisja klasyfikacyjna obowiązana jest udzielać posiadaczom gruntów ustnych informacyj o podstawach dokonanej klasyfikacji gruntów oraz zezwalać na wgląd do planu klasyfikacyjnego.

(2) Na pisemną prośbę posiadacza gruntu, powiatowa komisja klasyfikacyjna udziela mu na piśmie w terminie dni 7 od dnia wniesienia prośby, uzasadnienia dokonanej klasyfikacji.

(3) Wniesienie prośby o wydanie uzasadnienia klasyfikacji zawiesza bieg terminu odwoławczego do dnia, w którym uzasadnienie zostanie doręczone.

§ 52. Odwołanie winno zawierać:

1) imię, nazwisko i adres odwołującego się,
2) określenie gruntów, od klasyfikacji których wnosi się odwołanie,
3) konkretne zarzuty, wskazujące pod jakim względem odwołujący się uważa orzeczenie za nieprawidłowe,
4) uzasadnienie zarzutów i wskazanie środków dowodowych,
5) wskazanie pod jakim względem odwołujący się żąda zmiany orzeczenia,
6) podpis odwołującego się.

§ 53. Odwołujący się może w odwołaniu wyrazić życzenie złożenia ustnych wyjaśnień przed wojewódzką komisją klasyfikacyjną. W tym wypadku odwołujący się winien być zawiadomiony o terminie rozpoznania odwołania przynajmniej na 7 dni przed posiedzeniem wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej.

§ 54. (1) Odwołanie, wniesione po terminie, powiatowa komisja klasyfikacyjna pozostawia bez rozpatrzenia, zawiadamiając o tem postanowieniu odwołującego się.

(2) Przeciwko temu postanowieniu służy zażalenie do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej jedynie w razie sporu co do tego, czy odwołanie wniesiono w terminie. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem powiatowej komisji klasyfikacyjnej w terminie dni 14, licząc od dnia następnego po doręczeniu postanowienia.

(3) Jeżeli posiadacz gruntów wniesie odwołanie lub zażalenie po terminie i uzasadni w niem spóźnienie terminu, wojewódzka komisja klasyfikacyjna może w wypadkach zasługujących na uwzględnienie darować przekroczenie terminu, według swego uznania.

§ 55. Powiatowa komisja klasyfikacyjna bada konkretne zarzuty odwołania, ocenia przedstawione dowody, przeprowadza w razie potrzeby uzupełniające badania na gruncie, usuwa istotne wadliwości postępowania i — o ile nie ma zastosowania przepis § 56 — przesyła odwołanie ze swoim wnioskiem wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, dołączając dotyczące akta klasyfikacyjne.

§ 56. (1) Powiatowa komisja klasyfikacyjna ma prawo rozstrzygać odwołania własną władzą, jeżeli przyjdzie do wniosku, że podlegają one całkowitemu lub częściowemu uwzględnieniu.

(2) W wypadku częściowego tylko uwzględnienia odwołania przez powiatową komisję klasyfikacyjną, odwołujący się może w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po otrzymaniu zawiadomienia o orzeczeniu powiatowej komisji klasyfikacyjnej, zażądać pisemnie, przedstawienia odwołania wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej do rozstrzygnięcia.

§ 57. Wojewódzka komisja klasyfikacyjna korzysta przy rozpatrywaniu odwołań z tych samych praw, jakie służą powiatowej komisji klasyfikacyjnej.

§ 58. Jeżeli wojewódzka komisja klasyfikacyjna, rozpatrując odwołanie, stwierdzi wadliwość postępowania klasyfikacyjnego, zwraca odwołanie powiatowej komisji klasyfikacyjnej, celem usunięcia braków postępowania klasyfikacyjnego.

§ 59. Przy rozstrzyganiu odwołań i sprzeciwów (§ 49) wojewódzka komisja klasyfikacyjna nie jest związana ani orzeczeniem o klasyfikacji gruntów, ani wnioskiem powiatowej komisji klasyfikacyjnej i bądź odrzuca odwołanie lub sprzeciw, bądź też zmienia zaczepione orzeczenie. Jeżeli jednak wojewódzka komisja klasyfikacyjna przyjdzie do przekonania, że grunty odwołującego się zaliczone zostały do klas niższych, niżby należało na podstawie obowiązujących przepisów, uchyla orzeczenie w części, dotyczącej gruntów odwołującego się i zwraca sprawę powiatowej komisji klasyfikacyjnej celem ponownego przeprowadzenia klasyfikacji tych gruntów.

§ 60. Orzeczenie wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, nieuwzględniające odwołania lub sprzeciwu częściowo, lub całkowicie, winno zawierać w odpowiedzi na konkretne zarzuty faktyczne i prawne motywy.

Zwolnienie od opłat stemplowych.

§ 61. Zwalnia się od opłat stemplowych:

1) wszelkie pisma wnoszone do komisyj klasyfikacyjnych, a pozostające w związku z postępowaniem klasyfikacyjnem i odwoławczem z wyjątkiem pism, o których mowa w ust. (2) § 51,

2) pisma, o których mowa w § 64.

Świadczenia osobiste.

§ 62. (1) Posiadacze gruntów obowiązani są do bezpłatnego dostarczenia na termin wyznaczony:

1) furmanek potrzebnych do przyjazdu i odjazdu członków komisji, klasyfikatora, mierniczego i innych pracowników oraz do objazdu przez nich terenu przy czynnościach przygotowawczych i klasyfikacyjnych,

2) lokalu do urzędowania oraz mieszkania dla osób, wymienionych w pkt. 1),

3) robotników oraz potrzebnych narzędzi (łopaty, tyczki i t. p.),

4) materjałów, potrzebnych przy przeprowadzaniu pomiarów i badaniu gruntów (kołki i t. p.) w ilości oznaczonej w zawiadomieniu.

(2) Jeżeli przedmiotem pomiarów lub badania gruntów jest obszar podatkowej jednostki zbiorowej, lub obszar obejmujący więcej posiadłości gruntowych, podział świadczeń, określonych w ust. (1), pomiędzy poszczególnych właścicieli lub posiadaczy gruntów ustala sołtys (przełożony gminy).

§ 63. (1) Jeżeli posiadacz gruntów nie uczyni zadość, w całości lub w części, obowiązkowi świadczeń osobistych, o których mowa w § 62, świadczenia te wykonane będą na koszt posiadacza przez inne osoby, wynajęte do tego celu bezpośrednio przez osoby, o których mowa w pkt. 1) ust. (1) § 62. Związane z tem wydatki pokrywają te osoby, bezzwłocznie po przedstawieniu im przez osoby wynajęte pokwitowań na należne za wykonane świadczenia sumy. Urząd skarbowy po otrzymaniu tych pokwitowań, wzywa posiadacza gruntu do zapłacenia wyłożonej sumy, wyznaczając mu w tym celu termin 14-dniowy.

(2) Sumy, o których mowa w ust. (1) podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) wraz z późniejszemi zmianami. Tytuł wykonawczy stanowi decyzja urzędu skarbowego, wydana na podstawie otrzymanych pokwitowań i odpowiadająca co do treści wymogom § 14 wspomnianego rozporządzenia.

§ 64. W wypadkach przewidzianych w ust. (1) § 63, posiadacz gruntu może wnieść odwołanie do izby skarbowej w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego, po otrzymaniu wezwania, o którem mowa w ust. (1) § 63. Decyzja izby skarbowej jest ostateczna.

Przepisy końcowe.

§ 65. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 lipca 1935 r. Nr. 52, poz. 340).

(*Str. 1*).

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. (poz. 487).

Wzór Nr. 1.

Miejscowość ....

Gmina ....

Powiat ....

Województwo ....

Wykaz posiadłości gruntowych

położonych w miejscowości

..................................dnia ....1935 r.

....

(podpis przełożonego gminy)

(*Str. 2*).

Nr. porządkowy	Imię i nazwisko	Obszar posiadanych gruntów	UWAGI

(Str. 1). **Wzór Nr. 1a.**

Miejscowość ....

Gmina ....

Powiat ....

Województwo ....

WYKAZ POSIADŁOŚCI GRUNTOWEJ.

Nazwisko i imię posiadacza ....

Miejsce zamieszkania ....

.... dnia .... 193.... r.

....

(podpis przełożonego gminy)

(Str. 2).

Nr. porządkowy	Położenie (nazwa pola, niwy, łanu)	Grunty orne			Łąki			Pastwiska			Grunty pod wodami			Grunty pod lasami			Nieużytki			Ogólna powierzchnia		
		ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2

488.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 lipca 1935 r.

w sprawie ostatecznej odprawy celnej przywozowej i odprawy warunkowej przywozowej towarów dostawianych do urzędów celnych położonych w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 8 ust. 6, 133 i 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się aż do odwołania co następuje:

§ 1. Urzędy Celne położone w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku mogą przyjmować zgłoszenia do ostatecznej odprawy celnej przywozowej lub odprawy warunkowej przywozowej tylko na te zagraniczne towary, które są przeznaczone dla potrzeb miejscowej konsumpcji względnie do użycia na obszarze W. M. Gdańska.

§ 2. Towary zagraniczne dostawione do urzędów celnych położonych w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku, a przeznaczone dla obszaru Rzeczypospolitej Polskiej, powinny być przekazane do ostatecznej odprawy celnej przywozowej lub odprawy warunkowej przywozowej do urzędów celnych położonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. Towary oznaczone w § 2, które zostały już zrewidowane, a od których należności celne nie zostały uiszczone przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, należy przekazać dla uiszczenia należności celnych do urzędów celnych, położonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, wskazanych we wniosku strony.

§ 4. W zgłoszeniach do ostatecznej odprawy celnej przywozowej lub odprawy warunkowej przywozowej, składanych w urzędach celnych położonych w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku, strona obowiązana jest oznaczyć, że towar jest przeznaczony dla miejscowej konsumpcji względnie do użycia na obszarze W. M. Gdańska.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie następnego dnia po dniu ogłoszenia; nie ma ono zastosowania do towarów wolnych od należności celnych oraz do towarów odprawianych ostatecznie lub warunkowo w ruchu podróżnych.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 lipca 1935 r. Nr. 52, poz. 341).

489.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 lipca 1935 r.

w sprawie wypuszczenia 6% Pożyczki Inwestycyjnej.

Na podstawie art. 1, 3, 9, 11 i 12 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia wewnętrznej pożyczki inwestycyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 122) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem 15 lipca 1935 r. wypuszcza się 6% Pożyczkę Inwestycyjną na kwotę imienną 50.000.000 złotych w złocie w obligacjach na okaziciela, opiewających na 100 złotych w złocie wartości imiennej lub na wielokrotność tej kwoty.

§ 2. Oprocentowanie pożyczki wynosi 6 od sta w stosunku rocznym. Odsetki będą wypłacane posiadaczom obligacyj pożyczki półrocznie zdołu w dniach 15 stycznia i 15 lipca każdego roku za zwrotem odpowiednich kuponów, z których pierwszy płatny będzie w dniu 15 stycznia 1936 r., ostatni zaś w dniu 15 lipca 1965 r.

§ 3. (1) Umorzenie pożyczki nastąpi w ciągu lat 30 drogą losowania lub skupu obligacyj z wolnej ręki, począwszy od dnia 15 lipca 1935 r., według za-

łączonego planu umorzenia (załącznik). W razie jeśliby wartość imienna obligacyj, skupionych celem ich umorzenia, nie dosięgała wysokości raty, przypadającej do umorzenia w danym terminie, brakująca reszta będzie umorzona drogą losowania.

(2) Numery obligacyj umorzonych będą ogłaszane każdorazowo w Monitorze Polskim.

§ 4. Losowanie obligacyj do umorzenia odbywać się będzie publicznie w Ministerstwie Skarbu pod nadzorem komisji rządowej.

§ 5. (1) Spłata kapitału oraz wypłata odsetek pożyczki nastąpi w złotych według równowartości 900/5332 grama czystego złota za jednego złotego w złocie zgodnie z postanowieniem art. 16 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) i art. 36 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509).

(2) Kapitał i odsetki płatne są w kasach urzędów skarbowych, w Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Pocztowej Kasie Oszczędności i ich oddziałach.

§ 6. (1) Cena emisyjna pożyczki wynosi złotych 100 za jedną obligację wartości imiennej 100 złotych w złocie.

(2) Sprzedaż obligacyj będzie uskuteczniana po cenie emisyjnej z doliczeniem wartości bieżącego kuponu za czas do dnia zapłaty.

(3) Należność za subskrybowane obligacje 6% Pożyczki Inwestycyjnej może być uiszczona innemi tytułami długu wewnętrznego Skarbu Państwa na zasadach, ustalonych przez Ministra Skarbu w warunkach subskrypcji.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 lipca 1935 r. Nr. 54, poz. 356).

Załącznik do § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 12 lipca 1935 r. (poz. 489)

PLAN UMORZENIA 6% POŻYCZKI INWESTYCYJNEJ.

Data losowania obligacyj oraz płatności odsetek	Kapitał pożyczki do umorzenia	Raty umorzenia i odsetki		
		Kwota umorzenia	Kwota odsetek	Razem
15.I.1936	50 000.000	310.000	1.500 000	1.810.000
15.VII.1936	49.690.000	320.000	1.490.700	1.810.700
15.I.1937	49.370.000	330.000	1.481.100	1.811.100
15.VII.1937	49.040 000	330 000	1.471.200	1.801.200
15.I.1938	48.710 000	340.000	1.461.300	1.801.300
15.VII.1938	48.370.000	360.000	1.451.100	1.811.100
15.I.1939	48.010.000	370.000	1.440.300	1.810.300
15.VII.1939	47.640.000	380 000	1.429.200	1.809.200
15.I.1940	47.260.000	390.000	1.417.800	1.807.800
15.VII.1940	46.870 000	400.000	1.406.100	1.806.100
15.I.1941	46.470.000	410.000	1.394.100	1.804.100
15.VII.1941	46.060.000	420.000	1.381.800	1.801.800
15.I.1942	45.640 000	440 000	1.369.200	1.809.200
15.VII.1942	45.200.000	450.000	1.356.000	1.806.000
15.I.1943	44.750.000	460.000	1.342.500	1.802.500
15.VII.1943	44 290.000	480.000	1.328.700	1.808.700
15 I.1944	43.810.000	490.000	1.314.300	1.804.300
15.VII.1944	43.320.000	510.000	1.299.600	1.809.600
15.I 1945	42 810.000	520.000	1.284.300	1.804.300
15.VII.1945	42.290.000	540.000	1.268.700	1.808.700
15.I.1946	41.750.000	550.000	1.252.500	1.802.500
15.VII.1946	41.200.000	570.000	1.236 000	1.806.000
15.I.1947	40.630.000	590.000	1.218.900	1.808.900
15.VII.1947	40.040.000	600.000	1.201.200	1.801.200
15.I.1948	39.440.000	620.000	1.183.200	1.803.200
15.VII.1948	38.820 000	640.000	1.164.600	1.804.600

Data losowania obligacyj oraz płatności odsetek	Kapitał pożyczki do umorzenia	Raty umorzenia i odsetek		
		Kwota umorzenia	Kwota odsetek	Razem
15.I.1949	38 180 000	660.000	1.145.400	1.805.400
15.VII.1949	37.520.000	680.000	1.125.600	1.805.600
15.I.1950	36 840 000	700.000	1.105.200	1.805.200
15.VII.1950	36.140.000	720 000	1.084.200	1.804.200
15.I.1951	35.420 000	740.000	1.062.600	1.802.600
15.VII.1951	34.680.000	770.000	1.040.400	1.810.400
15.I.1952	33 910.000	790.000	1.017.300	1.807.300
15.VII.1952	33.120.000	810.000	993.600	1.803.600
15.I.1953	32.310.000	840.000	969.300	1.809.300
15.VII.1953	31.470.000	860.000	944.100	1.804.100
15.I.1954	30.610.000	890.000	918.300	1.808.300
15.VII.1954	29.720.000	910.000	891.600	1.801.600
15.I.1955	28.810 000	940.000	864.300	1.804.300
15.VII.1955	27.870.000	970.000	836.100	1.806.100
15.I.1956	26.900.000	1.000.000	807.000	1.807.000
15.VII.1956	25.900.000	1.030 000	777.000	1.807.000
15.I.1957	24.870.000	1.060.000	746.100	1.806.100
15.VII.1957	23.810.000	1.090.000	714.300	1.804.300
15.I.1958	22.720.000	1.130.000	681.600	1.811.600
15.VII.1958	21.590.000	1.160.000	647.700	1.807.700
15.I.1959	20 430.000	1.190.000	612 900	1.802.900
15.VII.1959	19 240.000	1.230.000	577.200	1.807.200
15.I.1960	18.010.000	1.270.000	540.300	1.810.300
15.VII.1960	16.740 000	1.300.000	502.200	1.802.200
15.I.1961	15.440 000	1.340.000	463.200	1.803.200
15.VII.1961	14 100.000	1.380.000	423.000	1.803.000
15.I.1962	12.720.000	1.430.000	381.600	1.811.600
15.VII.1962	11.290.000	1.470.000	338.700	1.808.700
15.I.1963	9.820.000	1.510.000	294.600	1.804.600
15.VII.1963	8 310.000	1.560.000	249.300	1.809.300
15.I.1964	6.750.000	1.610.000	202.500	1.812.500
15.VII.1964	5.140.000	1.660.000	154.200	1.814.200
15.I.1965	3.480.000	1.710.000	104.400	1.814.400
15.VII.1965	1.770.000	1.770.000	53.100	1.823.100
	Razem	50.000.000	58.413.300	108.413.300

490.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 lipca 1935 r.

w sprawie zniesienia poboru 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego.

Na podstawie art. 1 i 9 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się pobór 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego, ustanowiony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 155), począwszy od wpłat na ten podatek, dokonywanych po dniu 31 lipca 1935 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1935 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 lipca 1935 r. Nr. 56, poz. 363).

491.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 lipca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o ulgach w spłacie zaległości z tytułu ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno - prawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 50, poz. 336) zarządzam co następuje:

I. Przepisy wstępne.

§ 1. (1) Rozporządzenie niniejsze dotyczy zaległych należności na rzecz b. kas chorych, b. Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, b. Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie, b. Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków w Królewskiej Hucie (w Chorzowie), b. Zakładu Ubezpieczeń od Wypadków w Rolnictwie w Poznaniu, b. Bractwa Górniczego w Krakowie oraz Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu, powstałych z tytułu ubezpieczeń społecznych za czas do dnia 31 grudnia 1933 r.

(2) Przez zaległe należności rozumie się wykazane w dniu 1 lipca 1935 r. zadłużenie z tytułu składek i opłat ubezpieczeniowych, odsetek zwłoki, kar i grzywien.

(3) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszem mówi się o zobowiązaniach z tytułu ubezpieczeń społecznych po dniu 1 stycznia 1934 r., należy rozumieć przez nie należności, pobierane przez ubezpieczalnie społeczne, z wyłączeniem należności Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu, pobieranych na podstawie przepisów o ubezpieczeniu inwalidzkiem robotników rolnych.

§ 2. Ulg przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem udzielają:

1) właściwe ubezpieczalnie społeczne z urzędu — co do zaległych należności b. kas chorych;
2) Ubezpieczalnia Krajowa w Poznaniu — co do zaległych należności z tytułu ubezpieczenia inwalidzkiego robotników rolnych;
3) Zakład Ubezpieczeń Społecznych — co do wszelkich innych zaległych należności, objętych rozporządzeniem niniejszem.

II. Należności b. kas chorych.

§ 3. (1) Umarza się 30% zaległych należności b. kas chorych. Umorzeniem w pierwszym rzędzie objęte będą odsetki zwłoki, należne po dzień 1 lipca 1935 r.

(2) Po dokonaniu umorzenia ustala się saldo zadłużenia poszczególnych dłużników na dzień 1 lipca 1935 r. W dalszych przepisach przez „saldo" należy rozumieć saldo w myśl przepisu niniejszego.

§ 4. (1) Zapłatę 40% salda, o którem mowa w § 3 ust. (2), odracza się, z zastrzeżeniami określonemi w § 5 ust. (3) i w § 6, wszystkim dłużnikom do dnia 30 czerwca 1936 r. pod warunkiem, że do dnia 15 lutego 1936 r. uiszczą wszystkie swoje zobowiązania wobec instytucyj ubezpieczeń społecznych z tytułu ubezpieczeń społecznych za czas od dnia 1 stycznia 1934 r. do dnia 31 grudnia 1935 r., a nadto poczynając od dnia 11 kwietnia 1936 r. nie będą zalegali z opłatą składek z tytułu ubezpieczeń społecznych także za czas od dnia 1 stycznia 1936 r.

(2) Dłużnicy, którzy we właściwym terminie nie uiszczą zobowiązań, określonych w ust. (1), tracą prawo do dalszego odroczenia i obowiązani są bezzwłocznie uiścić całą odroczoną część salda w wysokości 40%.

(3) Dłużnikom, którzy uczynią zadość warunkom przewidzianym w ust. (1), rozkłada się płatność wymienionej w tym ustępie części salda (40%) na cztery równe raty półroczne, z których pierwsza płatna będzie 1 października 1936 r., druga—1 kwietnia 1937 r., trzecia — 1 października 1937 r., czwarta — 1 kwietnia 1938 r. Nieuiszczenie w terminie wyznaczonym jednej raty powoduje utratę prawa dalszej ratalnej spłaty i natychmiastową wymagalność raty nieuiszczonej w terminie oraz rat pozostałych.

(4) Ulgi, określone w ust. (1), (2) i (3), stosuje się z zastrzeżeniem, wynikającem z przepisu § 5 ust. (3).

§ 5. (1) Zapłatę pozostałej części salda w wysokości 60% odracza się z tem, że do dnia 15 stycznia 1938 r. może ona ulec umorzeniu na warunkach następujących:

1) dłużnikom, którzy zobowiązania swe wobec instytucyj ubezpieczeń społecznych z tytułu ubezpieczeń społecznych za czas od dnia 1 stycznia 1934 r. do dnia 31 marca 1935 r. uiszczą przed dniem 1 października 1935 r.— umorzy się 10% salda;
2) dłużnikom, którzy zobowiązania wymienione w pkt. 1), przypadające za czas od dnia 1 stycznia 1934 r. do dnia 31 grudnia 1935 r., uiszczą przed dniem 16 lutego 1936 r. umorzy się 20% salda;
3) dłużnikom, którzy zobowiązania wymienione w pkt. 1), przypadające za czas od dnia 1 stycznia 1934 r. do dnia 31 grudnia 1936 r., uiszczą przed dniem 16 stycznia 1937 r. — umorzy się 15% salda;
4) dłużnikom, którzy zobowiązania wymienione w pkt. 1), przypadające za czas od dnia 1 stycznia 1934 r. do dnia 31 grudnia 1937 r., uiszczą przed dniem 16 stycznia 1938 r. — umorzy się 15% salda.

(2) Wobec dłużników, którzy przed dniem 1 października 1935 r. nie uiścili wszelkich zobowiązań z tytułu ubezpieczeń społecznych za czas od dnia 1 stycznia 1934 r. do dnia 31 marca 1935 r., umorzenie, przewidziane w pkt. 1) ust. (1), mimo to będzie stosowane, jeżeli dłużnicy ci udowodnią, że wpłaty dokonane przez nich do ubezpieczalni społecznych w czasie od dnia 1 stycznia 1934 r. do dnia 30 września 1935 r. co najmniej dorównują w sumie należnościom z tytułu ubezpieczeń społecznych, które przypadały do zapłaty w okresie od dnia 1 stycznia 1934 r. do dnia 31 marca 1935 r.

(3) W razie utraty prawa do umorzenia, przewidzianego w jednym z punktów ust. (1), nieumorzona w myśl odpowiedniego punktu część salda staje

się natychmiast wymagalna i ponadto dłużnik traci prawo do ulg, określonych w § 4.

§ 6. Dłużnicy, którzy przestali zatrudniać pracowników albo zamknęli zakład pracy, będą korzystali z umorzeń, przewidzianych w przepisach § 5 ust. (1) i (2), jeżeli we wskazanych tam terminach uiszczą każdorazowo co najmniej 10% salda oraz będą odpowiadali pozostałym warunkom, w przepisach tych określonym. Niedotrzymanie któregokolwiek warunku pociąga za sobą skutki, przewidziane w § 4 ust. (3) zdanie drugie i w § 5 ust. (3).

§ 7. (1) Od zadłużenia na saldzie pobiera się odsetki zwłoki tylko wówczas, gdy zadłużenie stanie się w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego natychmiast wymagalne z powodu niedotrzymania przez dłużnika warunków, określonych w rozporządzeniu niniejszem, albo gdy zadłużenie nie zostanie całkowicie spłacone do dnia 1 kwietnia 1938 r.

(2) Tytułem odsetek zwłoki pobiera się od kwot, przypadających do zapłaty, 6% w stosunku rocznym, licząc od dnia 1 lipca 1935 r. do końca miesiąca kalendarzowego, poprzedzającego spłatę zadłużenia.

§ 8. (1) Prócz ulg, przewidzianych w przepisach poprzedzających, dłużnikom, którzy w okresie do dnia 30 czerwca 1936 r. będą uskuteczniali wpłaty na poczet zaległości objętych saldem, a nie zalegają z opłatą składek ubezpieczeniowych, przypadających z tytułu ubezpieczeń społecznych za czas po dniu 1 stycznia 1934 r., każda wpłata będzie zaliczona w stosunku 200% wpłaty, jeżeli została uskuteczniona w czasie do dnia 31 marca 1936 r., i w stosunku 150% wpłaty, jeżeli została uskuteczniona w czasie od dnia 1 kwietnia do dnia 30 czerwca 1936 r.

(2) Niezależnie od przepisu ust. (1) wszyscy dłużnicy mogą do dnia 31 grudnia 1936 r. spłacić zadłużenie objęte saldem w stosunku 1 = 1.25.

III. Należności pozostałych instytucyj ubezpieczeń społecznych.

§ 9. (1) Spłatę zaległych należności (§ 1) pozostałych instytucyj ubezpieczeń społecznych, wymienionych w § 1, odracza się do dnia 15 lutego 1936 r. z zastrzeżeniem przepisu § 11, oraz obniża się o połowę odsetki zwłoki, należne po dzień 1 lipca 1935 r., co jednak nie dotyczy kwot odsetek już obniżonych do 6% lub 4½% w myśl ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o ułatwieniu spłaty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237).

(2) Celem ustalenia kwoty odsetek zwłoki, należnych po dzień 1 lipca 1935 r., wszelkie wpłaty na poczet zaległych należności, uskutecznione w czasie od dnia 9 kwietnia 1934 r. do dnia 1 lipca 1935 r., zaliczone zostaną na pokrycie odsetek zwłoki dopiero po pokryciu innych zaległych należności.

§ 10. Po upływie terminu odroczenia spłata zaległych należności zostanie rozłożona:

1) w równych ratach na okres 3 lat, licząc od dnia 15 lutego 1936 r., jeżeli dłużnik nie udzieli odpowiedniego zabezpieczenia (§ 14), a uiścił jednak zobowiązania z tytułu ubezpieczeń społecznych za czas od dnia 1 stycznia 1934 r. do dnia 31 grudnia 1935 r.;
2) na okres do 9 lat, licząc od dnia 15 lutego 1936 r., jeżeli dłużnik udzieli odpowiedniego zabezpieczenia (§ 14).

§ 11. (1) Do sum, od których uiszczenia uzależnione jest zaliczenie pracownikowi okresów ubezpieczenia lub wypłata świadczeń, nie stosuje się ani odroczenia, ani rozłożenia na raty, a odroczenie lub rozłożenie na raty już zastosowane — cofa się. Sumy te stają się natychmiast wymagalne pod rygorami, przewidzianemi dla spłaty składek bieżących.

(2) Sposób wykonania przepisu ust. (1) nie zwalnia pracodawcy od odpowiedzialności, przewidzianej w art. 112 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

§ 12. (1) Dla ustalenia praw do świadczeń rentowych (uprawnienia do świadczeń, wysokość świadczeń) na zasadzie IV księgi Ordynacji Ubezpieczeniowej Rzeszy z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 509 i nast.) składki zaległe, ujawnione przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, uwzględnia się narówni ze składkami zapłaconemi w dniu ich ujawnienia, składki zaś zaległe, ujawnione po tym terminie, uwzględnia się narówni ze składkami, zapłaconemi w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(2) Składki, wymienione w ust. (1), z chwilą wymierzenia na ich podstawie świadczeń rentowych, stają się natychmiast wymagalne pod rygorami, przewidzianemi dla spłaty składek bieżących.

§ 13. (1) Rozłożenie spłaty zaległych należności, objętych rozdziałem niniejszym, nastąpi na wniosek zainteresowanego dłużnika, zgłoszony do dnia 1 stycznia 1936 r. za pośrednictwem właściwej ubezpieczalni społecznej. Na obszarze Górnego Śląska dłużnik zgłasza wniosek bezpośrednio do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Chorzowie.

(2) Czynności związane z udzieleniem zabezpieczenia powinny być dopełnione przed dniem 15 lutego 1936 r.

§ 14. (1) Przez odpowiednie zabezpieczenie należy rozumieć, z uwzględnieniem przepisu ust. (2), pupilarne zabezpieczenie hipoteczne w myśl art. 2 pkt. 2 i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. o sposobie lokowania funduszów przez osoby prawa publicznego, fundacje i osoby niewłasnowolne oraz o sposobie lokowania kaucyj, składanych z tytułu obowiązku publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 141). Dla ustalenia wartości szacunkowej nieruchomości miarodajny jest w zasadzie protokół (zaświadczenie), sporządzony (e) nie wcześniej jak na półtora roku przed zgłoszeniem wniosku (§ 13 ust. (1)), przez biegłych sądowych, urzędy lub banki państwowe, instytucje kredytu długoterminowego, bądź wreszcie przez rzeczoznawców zainteresowanej instytucji ubezpieczeniowej lub rzeczoznawców przez nią wskazanych. Treść wpisu hipotecznego ustala zainteresowana instytucja ubezpieczeń społecznych.

(2) Zainteresowana instytucja ubezpieczeniowa może przyjąć również i inne zabezpieczenie, jeżeli uzna je za odpowiednie.

(3) Koszty zabezpieczenia ponosi dłużnik.

§ 15. (1) Od zaległych należności, objętych rozdziałem niniejszym, pobiera się odsetki zwłoki, począwszy od dnia 1 lipca 1935 r. w następującej wysokości:

1) w razie udzielenia przez dłużnika odpowiedniego zabezpieczenia — 4½% w stosunku rocznym;
2) w innych przypadkach — 6% w stosunku rocznym.

(2) Niezależnie od przepisu ust. (1) pkt. 2), właściwa instytucja ubezpieczeń społecznych może dla gospodarstw i przedsiębiorstw rolnych i leśnych zniżyć na wniosek dłużnika wysokość odsetek zwłoki do 4½% w stosunku rocznym.

§ 16. Dłużnik nie ma prawa do korzystania z odroczenia, a także z rozłożenia spłaty zaległych należności, bądź też prawo to traci:

1) jeżeli nastąpiła likwidacja zakładu pracy lub jeżeli powstanie uzasadniona obawa, że zakład pracy ulegnie likwidacji przed upływem 6 miesięcy;
2) jeżeli zalega z opłatą wymagalnej raty dłużej niż 3 miesiące.

IV. Przepisy wspólne i przejściowe.

§ 17. Instytucje ubezpieczeń społecznych mogą zezwolić na częściową lub całkowitą spłatę zadłużenia: papierami procentowemi, wymienionemi w art. 249 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem, przez przelew wierzytelności, przeniesienie prawa własności do nieruchomości, przez spłatę towarami, zapomocą wykonania robót lub w inny sposób.

§ 18. Wszystkim zaległym składkom i opłatom, których spłatę unormowano rozporządzeniem niniejszem, przysługują do czasu całkowitego ich uiszczenia, przywileje, przyznane składkom i opłatom na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych w postępowaniu egzekucyjnem i upadłościowem.

§ 19. (1) Dotychczasowe układy w sprawie spłaty zaległych należności, objętych rozporządzeniem niniejszem, ulegną zmianie, na wniosek zainteresowanego, o tyle, o ile są mniej korzystne dla dłużników.

(2) Wejście w życie rozporządzenia niniejszego samo przez się nie uchyla zobowiązań, wypływających z udzielonych instytucjom ubezpieczeń społecznych przez dłużników weksli, czeków i t. p. oraz nie unieważnia dokonanych na rzecz instytucyj przelewów wierzytelności. Kwoty stąd wpływające będą jednak na wniosek dłużnika przeznaczone na spłatę bieżących zobowiązań.

§ 20. Instytucje ubezpieczeń społecznych mogą odpisywać na straty nieściągalne należności ubezpieczeniowe. Warunki, pod jakiemi odpisywanie zaległości będzie dokonywane, określą instrukcje Ministra Opieki Społecznej.

§ 21. Środki prawne od decyzyj instytucyj ubezpieczeń społecznych w sprawach ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, rozstrzygane będą przez organa właściwe do orzekania w sporach o obowiązek ubezpieczenia i na podstawie obowiązujących te organa przepisów o postępowaniu.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1935 r.

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 lipca 1935 r. Nr. 54, poz. 353).

492.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1935 r.

w sprawie umorzenia obligacyj 5% Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r.

Podaje się do wiadomości, że w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. w sprawie ustalenia wysokości emisji i przeznaczenia użycia 5% pożyczki konwersyjnej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. z roku 1926 Nr. 96, poz. 561), zostały umorzone w dniu 1 lipca 1935 r. w drodze wykupu, zgodnie z planem umorzenia, ustalonym w załączniku do § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 kwietnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 338), obligacje 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r. na łączną sumę nominalną 7.100.000 zł.

Wyszczególnienie umorzonych obligacyj według odcinków i numerów podane jest w załączniku do niniejszego obwieszczenia.*)

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski*

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 30 lipca 1935 r. Nr. 172, poz. 204).

493.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1935 r.

L. D. I. 29655/2/35

w sprawie przywozu lekarstw z W. M. Gdańska.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Według posiadanych przez Ministerstwo Skarbu wiadomości urzędy celne przy segrega-

*) vide załącznik do „Monitora Polskiego" z dnia 30 lipca 1935 r. Nr. 172.

cji zagranicznych przesyłek listowych zatrzymują od pewnego czasu większą ilość gdańskich przesyłek listowych, zawierających lekarstwa bez etykiet, próbki lekarstw oraz lekarstwa niewymienione w wykazach środków leczniczych dozwolonych do obrotu w Polsce.

Lekarstwa te przesyłane są z W. M. Gdańska pod różnemi prywatnemi adresami do Polski i jeśli chodzi o lekarstwa bez etykiet i próbki lekarstw, to nadawane one są przez anonimowych nadawców w Gdańsku.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 406) specyfiki farmaceutyczne, wyrabiane poza granicami Państwa Polskiego wolno wprowadzać do obrotu handlowego tylko po uprzedniem uzyskaniu na to pozwolenia w trybie przewidzianym w § 5 i przy zachowaniu wymogów § 3 powołanego rozporządzenia, przyczem w myśl przepisów § 7 tegoż rozporządzenia każdy specyfik farmaceutyczny musi być zaopatrzony w etykietę.

Kontrola nad wyrobem i obrotem specyfików farmaceutycznych należy do właściwości władz administracji ogólnej; władze te są powołane również do ścigania wykroczeń przeciw przepisom powołanego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu zarządza, aby gdańskie przesyłki pocztowe, zawierające lekarstwa i specyfiki farmaceutyczne, w wypadkach zatrzymania ich przez urzędy celne z powodu naruszenia przepisów wspomnianego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r. były przekazywane właściwym Urzędom Wojewódzkim (Wydział Zdrowia Inspektor Farmaceutyczny) do dalszego urzędowania.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *W. Turteltaub*,
Naczelnik Wydziału.

494.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 lipca 1935 r.

L. D. IV. 20969/3/35

w sprawie odprawy celnej tkanin przeznaczonych do użytku fabrycznego, objętych pp. 2, 3 i 4 poz. 671 oraz uwagą 1 do poz. 985 taryfy celnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł oraz Urzędów Celnych 1-ej klasy.

Ministerstwo Skarbu upoważnia urzędy celne 1-ej klasy do dokonywania odprawy celnej, bez każdorazowego uzyskiwania pozwolenia Ministerstwa Skarbu, tkanin przeznaczonych do użytku fabrycznego, objętych pp. 2, 3 i 4, poz. 671 oraz uwagą 1 do poz. 985 taryfy celnej.

W związku z powyższem ustala się następujący tok postępowania:

1) Zakłady przemysłowe, ubiegające się o zastosowanie poz. 671 pp. 2, 3 i 4 względnie poz. 985 uwaga 1 taryfy celnej do sprowadzanych z zagranicy tkanin, przeznaczonych do użytku fabrycznego, powinny złożyć podanie do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

2) Jeżeli Ministerstwo Przemysłu i Handlu wyda opinję przychylną, to prześle odpowiednie zaświadczenie właściwemu urzędowi celnemu, które będzie stanowiło dla urzędu celnego podstawę do zastosowania przy odprawie tkanin poz. 671 pp. 2, 3 i 4 względnie poz. 985 uwaga 1 taryfy celnej.

3) Odprawione na podstawie zaświadczenia Min. Przemysłu i Handlu tkaniny podlegają kontroli urzędu celnego co do użycia ich do celów fabrycznych w zakładzie przemysłowym wymienionym w zaświadczeniu.

4) Kontrolę przeprowadza urząd celny najbliżej położony zakładu przemysłowego. Jeżeli przeprowadzenie kontroli nie należy do urzędu odprawiającego, to urząd ten, w celu dokonania kontroli, przesyła dane, dotyczące odprawionego towaru, urzędowi celnemu położonemu najbliżej zakładu przemysłowego. Koszta kontroli ponosi zakład przemysłowy.

5) Zakład przemysłowy obowiązany jest prowadzić według wskazówek urzędu celnego rejestr, wykazujący dokładnie przychód i rozchód towaru.

6) Okólnik niniejszy wchodzi w życie dnia 1 sierpnia 1935 r. i obowiązuje aż do odwołania.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

495.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lipca 1935 r.

L. D. IV. 17661/3/35

w sprawie zwalniania od ograniczeń przywozowych drobnych ilości towarów niestanowiących przedmiotu zbytku.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na zapytanie jednej z Dyrekcyj Ceł, jakie towary należy uważać za przedmioty zbytku

w rozumieniu § 27 ust. 1-c przepisów wykonawczych do prawa celnego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, do przedmiotów o charakterze zbytkowym w rozumieniu § 27 ust. 1-c przepisów wykonawczych do prawa celnego należy zaliczyć: skóry futrzane cenne, koronki i hafty, perfumy, biżuterję prawdziwą, kamienie szlachetne i półszlachetne oraz wyroby z nich, perły prawdziwe, wyroby z metali szlachetnych oraz towary objęte grupą 89 taryfy celnej, wykonane z materjałów kosztownych lub z dodatkiem takich materjałów.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) R. Kurnatowski,
Naczelnik Wydziału.

496.

OKÓLNIK T. 30 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lipca 1935 r.

L. D. IV. 20974/2/35

w sprawie wyjaśnienia do poz. 23 pkt. 1 i 27 pkt. 3 przywozowej taryfy celnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1. pestki chleba świętojańskiego, również bez łuski, podlegają ocleniu narówni z nasionami drzew owocowych według pozycji 23 pkt. 1 taryfy celnej;
2. pestki chleba świętojańskiego zmielone podlegają ocleniu jako mąka inna, oprócz osobno wymienionych, według pozycji 27 pkt. 3 taryfy celnej.

Sprzeczne z niniejszym wyjaśnienia tracą moc obowiązującą w dniu ogłoszenia niniejszego okólnika.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) R. Kurnatowski,
Naczelnik Wydziału.

497.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lipca 1935 r.

L. D. IV. 19876/3/35

w sprawie krajowych przesyłek pocztowych, zwracanych z zagranicy spowodu niedoręczalności.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Jeden z urzędów celnych, położony w siedzibie pocztowego urzędu wymiany, opierając się na § 125 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Nr. 90, poz. 820 z 1934 roku), domaga się, aby urząd pocztowy przy powrotnym przywozie z zagranicy przesyłek krajowych wystawiał zaświadczenie, stwierdzające, że przesyłki te nie weszły zagranicą do wolnego obrotu.

W związku z tem wyjaśnia się, że ponieważ w obrocie pocztowym przesyłki t. zw. niedoręczalne są zwracane z zagranicy w opakowaniu pierwotnem i przy tych samych dokumentach pocztowych (adresach pomocniczych, deklaracjach celnych nadawcy), przy których zostały wysłane zagranicę, należy stwierdzać krajowe pochodzenie tego rodzaju przesyłek i ich niewejście zagranicę do wolnego obrotu na podstawie dokumentów pocztowych oraz oględzin samych przesyłek, w szczególności zaś znajdujących się na opakowaniu nalepek i kartek, bez żądania od poczty jakichkolwiek w tym względzie zaświadczeń, kierując się w dalszym ciągu przepisami, zawartemi w okólnikach z dnia 15 czerwca 1925 roku L. D. C. 6251/II/25 o „postępowaniu z krajowemi przesyłkami pocztowemi zwracanemi z zagranicy" (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 21, poz.511) oraz z dnia 14 listopada 1932 roku L. D. IV. 27368/3/32 o „pocztowych przesyłkach krajowych, wywożonych zagranicę za zwrotem cła a następnie przywożonych spowrotem do kraju, jako niedoręczalnych" (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 34, poz. 532).

Instrukcja pocztowo - celna, która wkrótce będzie wydana, ureguluje omawianą tu sprawę ostatecznie.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) R. Kurnatowski,
Naczelnik Wydziału.

498.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lipca 1935 r.

L. D. V. 19974/4/35

w sprawie wyłączania z podstaw wymiaru podatku przemysłowego od obrotu dla przedsiębiorstw kinematograficznych opłat na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża oraz na rzecz Funduszu Pracy.

Izbie Skarbowej
w Łodzi.

Zwraca się załączniki sprawozdania z dnia 28 maja 1935 r. Nr. II. 65/2/30/Dn/35 z wyjaśnieniem, że inkasowane przez przedsiębiorstwa kinematograficzne opłaty na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 18, poz. 111 i Nr. 43, poz. 422) oraz na rzecz Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 22, poz. 163), jako pozycje przechodnie, niebędące wynikiem działalności przedsiębiorstw kinematograficznych, nie stanowią obrotu, podlegającego opodatkowaniu w myśl art. 5 ustawy

o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716).

Pobierane przez przedsiębiorstwa kinematograficzne wynagrodzenia za inkaso tych opłat podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 19974/4/35.

Warszawa, dnia 18 lipca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

499.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lipca 1935 r.

L. D. V. 22965/4/35

w sprawie zwolnienia komisantów firm: „Standard Nobel w Polsce", „Galicja" i „Karpaty" od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Na skutek podań firm: „Standard-Nobel w Polsce" Spółka Akcyjna, Galicyjskie Towarzystwo Naftowe „Galicja" Spółka Akcyjna oraz „Karpaty" Sprzedaż Produktów Naftowych Spółka z ogr. odp. — Ministerstwo Skarbu, na podstawie przepisu ustępu trzeciego p. 5 art. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) zwalnia Komisantów, prowadzących komisową sprzedaż nafty i produktów naftowych firmy „Standard-Nobel w Polsce" odnośnie roku 1935 zaś komisantów firm „Karpaty" i „Galicja" — odnośnie lat 1934 i 1935 od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych.

Podlegającą opodatkowaniu prowizję otrzymaną przez komisantów za sprzedaż wymienionych artykułów należy ustalić na zasadzie prawidłowo - prowadzonych ksiąg handlowych wymienionych firm, jako komitentów.

Niniejsze zwolnienie od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, dotyczy jedynie komisowej sprzedaży nafty oraz produktów naftowych firm „Standart - Nobel", „Karpaty" i „Galicja" i nie zwalnia odnośnego komisanta od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych w odniesieniu do tranzakcyj (czynności handlowych), przy których w myśl przepisów powołanej ustawy, wymagane jest prowadzenie prawidłowych ksiąg handlowych (np. komisowa sprzedaż innych artykułów, eksport i t. d.).

W związku z powyższem poleca się odpowiednio sprostować obliczone tym komisantom zaliczki na poczet podatku przemysłowego, za 1935 rok.

Jednocześnie, wobec przyjęcia przez firmę „Galicja" obowiązku opłacania za swoich komisantów, zaś przez firmy „Standard - Nobel w Polsce" i „Karpaty" odpowiedzialności za uiszczenie przez swoich komisantów podatku przemysłowego od obrotów za lata 1934 i 1935 należnego od ich prowizji, obliczonej na podstawie ksiąg handlowych wymienionych firm jako komitentów, Ministerstwo Skarbu poleca w wypadku nieuiszczenia przez firmę „Galicja" względnie komisantów firm „Standard - Nobel" i „Karpaty" przedmiotowego podatku, przedstawiać wykazy tych zaległości Izbie Skarbowej Grodzkiej w Warszawie, która po uprzedniem porozumieniu się z Ministerstwem Skarbu, przedsięweźmie odpowiednie kroki celem wyegzekwowania ich od wymienionych firm-komitentów.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu, na podstawie przepisu art. 39 powołanej ustawy, upoważnia Izby Skarbowe (Urząd Wojewódzki Śląski) do umarzania komisantom firm „Galicja" i „Karpaty" na skutek indywidualnych podań, zaległego podatku przemysłowego od obrotu za lata 1933 i 1934 do wysokości różnicy między podatkiem wymierzonym od pełnego obrotu towarowego, a podatkiem przypadającym od prowizji, otrzymanej z tytułu komisowej sprzedaży na rachunek firm „Galicja" i „Karpaty".

Nadmienia się, że ulga przewidziana w ustępie pierwszym niniejszego okólnika na 1936 rok udzielona nie będzie.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

500.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lipca 1935 r.

L. D. V. 25283/1/35

w sprawie ustalenia podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego na 1935 r. podatkowy.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Nawiązując do okólnika z dnia 18 czerwca 1935 r. L. D. V. 22098/1/35 (Dz. Urz. Min. Sk.

Nr. 17, poz. 408) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zawarty w tym okólniku zakaz podwyższenia dla celów wymiaru podatku dochodowego prawomocnych obrotów, ustalonych przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu, nie dotyczy tych wypadków, gdy ustalony obrót nie obejmuje sprzedaży artykułów, opłacających scalony podatek przemysłowy. Obrót temi artykułami, ustalony indywidualnie dla każdego płatnika w sposób wskazany w § 248 i nast. i. p. podlega uwzględnieniu przy obliczaniu na podstawie norm dochodu podatkowego z przedsiębiorstw handlowych.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

501.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lipca 1935 r.

L. D. V. 18692/4/35

w sprawie udawadniania obrotów, podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z postanowieniami § 5 ustęp 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 kwietnia 1935 r. w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 230) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w przedsiębiorstwach sprzedaży, **prowadzących prawidłowe księgi handlowe,** obroty ze sprzedaży artykułów objętych scalonym podatkiem przemysłowym, winny być, poczynając od dnia 1 maja 1935 r. wyodrębnione w księgach, a odnośne zapisy odpowiednio udokumentowane (np. specjalnemi kasowemi bloczkami sprzedaży, dziennemi wykazami poszczególnych utargów, rachunkami, korespondencją i t. p.).

O ile w księgach handlowych nie są wykazywane odrębnie obroty ze sprzedaży artykułów objętych scalonym podatkiem, wówczas przedsiębiorstwa sprzedaży obowiązane są po upływie każdego roku kalendarzowego w terminie składania zeznań sporządzić szczegółowe wykazy obrotów ze sprzedaży artykułów objętych scalonym podatkiem. Wspomniane wykazy winny być udokumentowane w sposób wskazany w ust. 1 niniejszego okólnika.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

502.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lipca 1935 r.

L. D. V. 25094/4/35

w sprawie przerwania biegu przedawnienia przez czynność właściwej władzy skarbowej.

Wyciąg
z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 29 kwietnia 1935 r.
L. Rej. 7770/32.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Zarzut przedawnienia przekroczenia z art. 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym poz. 550/25 Dz. Ust., polegającego na niewykupieniu świadectwa przemysłowego na handel towarów na rok 1928 uzasadnia skarżący tem, że orzeczenie karne wydane zostało w czasie, kiedy odpowiedzialność płatnika zgasła już wskutek upływu czasu, przewidzianego w art. 116 ust. 1 ustawy i że stanowisko, zajęte przez komisję odwoławczą, iż spisanie protokółu karnego w dniu 4 kwietnia 1930 przerwało bieg przedawnienia, nie jest uzasadnione w przepisach ustawy.

Otóż stwierdzić należy, że powołany artykuł głosi tylko, iż odpowiedzialność za przestępstwa z art. 96 do 104 ustawy gaśnie po upływie dwóch lat od dnia popełnienia czynu przestępnego, ani ten artykuł jednak, ani ustawa wogóle nie zawiera żadnego postanowienia co do przerwy biegu przedawnienia tak, że przy ocenie tej kwestji posiłkować się należy analogją odnośnych przepisów kodeksu karnego, w danym przypadku austrjackiej ustawy karnej z roku 1852.

Według § 227 tej ostatniej ustawy tylko czynność sędziego może przerwać przedawnienie ścigania. Odpowiednikiem tego w postępowaniu przed władzami skarbowemi w sprawach o przekroczenie przepisów ustawy o państwowym podatku przemysłowym, podlegające orzecznictwu tych władz (art. 113, ust. 2 i 5 ustawy o podatku przemysłowym), mogłoby być jedynie podjęcie przez kompetentną władzę podatkową (art. 109 tejże ustawy) czynności, zmierzającej do wszczęcia sprawy o przekroczenie (por. wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 13 lutego 1934 r. L. Rej. 2998/31).

Nie jest więc taką czynnością spisanie protokółu przez organ skarbowy przeprowadzający lustrację przedsiębiorstwa, na zasadzie art. 51 ustawy.

W rozpoznawanej sprawie — jak wynika z akt administracyjnych — między dniem popełnienia przekroczenia, który z uwagi na ciągłość przestępstwa przypada na dzień 31 grudnia 1928, a wydaniem orzeczenia karnego przez Urząd Skarbowy w dniu 19 stycznia 1931 r., upłynął okres czasu dłuższy od dwóch lat, a w czasie tym nie była podjęta przez Urząd Skar-

bowy żadna czynność, mogąca przerwać bieg przedawnienia. Uznać zatem należy, że wydanie orzeczenia karnego przez Urząd Skarbowy nastąpiło już w chwili, kiedy odpowiedzialność płatnika za przestępstwo wygasła wskutek upływu dwuletniego okresu przedawnienia. Zarzut przedawnienia przekroczenia jest zatem uzasadniony.

— — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 25094/4/35.

Warszawa, dnia 25 lipca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)

przesyła się do wiadomości wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 29 kwietnia 1935 r. L. Rej. 7770/32 wydanego w sprawie ze skargi f-my „Ignacy Spiro" w Krakowie.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

503.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1935 r.

L. D. VI. 8123/1/35

w sprawie zezwoleń na wykonywanie detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych przez zastępców.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Nawiązując do ust. 3 okólnika z dnia 12.XII. 1934 r. L. D. VI. 14786/1/34, którym Ministerstwo Skarbu zastrzegło sobie decyzję w niektórych wypadkach zezwoleń na wykonywanie detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych przez zastępców, Ministerstwo Skarbu upoważnia Panów Dyrektorów Izb (Pana Wojewodę Śląskiego) do decydowania w powyższych sprawach we własnym zakresie działania.

Podsekretarz Stanu:
(—) Werner.

504.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lipca 1935 r.

L. D. VI. 6390/2/35

w sprawie mocy płynnych artykułów kosmetycznych, wyrabianych przy użyciu spirytusu.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

W związku z przepisami § 195 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) zarządza się, co następuje:

Przepisów ust. 1 § 195 dotyczących minimalnej mocy płynnych wyrobów kosmetyczno-perfumeryjnych, wyrobionych przy użyciu spirytusu, nie należy stosować do następujących artykułów kosmetycznych: a) wszelkiego rodzaju mydeł i innych środków kosmetycznych do skóry (np. środki przeciw poceniu się, środki do masażu, nacierania i do barwienia skóry, szminki, środki do pielęgnowania paznogci), b) środków do włosów (np. płyny do włosów, olejki, pomady, środki do barwienia włosów, środki na odwłosienie, które to artykuły mogą być produkowane o mocy niższej niż 60 wzgl. 45⁰. Środki do jamy ustnej i zębów z ulgi tej nie korzystają.

Wytwórnie zamierzające produkować wymienione środki przy użyciu spirytusu o mocy niższej od 60 względnie 45⁰ obowiązane są zgłosić Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych wykaz tych środków z podaniem nazwy i przeznaczenia danego środka.

Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych winny zbadać, czy w wykazach zgłoszonych środków kosmetycznych nie znajdują się także artykuły perfumeryjne jak perfumy, wody kolońskie, kwiatowe i fryzjerskie, w odniesieniu do których przepis ust. 1 § 195 cytowanego na wstępie rozporządzenia winien być w całej rozciągłości nadal stosowany. W razie wątpliwości co do zaliczenia danego środka do jednej z wymienionych wyżej grup artykułów kosmetycznych, należy posługiwać się wskazówkami, zawartemi w rozporządzeniu Ministra Opieki Społecznej z dn. 25 czerwca 1934 r. o dozorze nad wyrobem i obiegiem środków kosmetycznych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 523) względnie zwracać się o opinię do właściwych wojewódzkich władz administracji ogólnej (Wydziały Zdrowia Publicznego).

Dyrektor Departamentu:
(—) Zaremba.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie udzielenia zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu decyzją z dnia 28 marca 1935 r. L. D. V. 12083/5 udzieliło spółkom p. f.: 1) Zakłady Hohenlohego Hohenlohe-Werke Spółka Akcyjna, 2) Gwarectwo Brzozowice, 3) Gwarectwo Nowa Helena, 5) Fulmen Górnośląski Handel Węgla Sp. z o. o. mającym biura w Wełnowcu, zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych: 1) od rachunków i innych pism, stwierdzających wykonanie umowy sprzedaży rzeczy ruchomych lub umowy o świadczenie usług (art. 72 i 90, ustęp drugi ustawy o opłatach stemplowych) i 2) od pokwitowań — w sposób, wskazany w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349), w brzmieniu ustalonem w § 192 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), a mianowicie przez wytwarzanie znaków stemplowych zapomocą maszyny do stemplowania, będącej wspólną własnością wymienionych czterech spółek, a nabytej od Sp. z o. o. pod firmą „Polski System i Taxograph" w Katowicach należącej do typu III, opisanego w decyzji Ministerstwa Skarbu z dnia 20 grudnia 1934 r. L. D. V. 43083/5, która została ogłoszona w Nr. 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1934 r. na str. 909 i zaopatrzonej w Nr. fabryczny 92.

Powyższe zezwolenie jest zaopatrzone w Nr. licencji A-7.

Wymienione spółki są uprawnione do uiszczania opłat stemplowych w sposób wyżej wskazany, począwszy od dnia 17 maja 1935 r.

Komunikat

w sprawie zmiany godzin urzędowania, zaprowadzonej w Urzędach Celnych w Chełście i Ujściu w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zmiany godzin urzędowania, zaprowadzone w Urzędach Celnych w Chełście i Ujściu w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu, a mianowicie:

w Urzędzie Celnym w Chełście:

a) dla wszelkich odpraw celnych:

w porze letniej: od godz. 8 do godz. 10 i od godz. 15 do godz. 17;

w porze zimowej: od godz. 8 do godz. 10 i od godz. 15 do godz. 16;

w niedziele i święta: od godz. 8 do godz. 9 i od godz. 13 do godz. 14;

b) dla ruchu gospodarczego:

w porze letniej: od godz. 6 do godz. 20;

w porze zimowej: od godz. 7 do godz. 18.

w Urzędzie Celnym w Ujściu:

dla ruchu osobowego i towarowego:

a) w dni powszednie:
od godz. 6 do godz. 6.30;
od godz. 8 do godz. 11.30;
od godz. 14 do godz. 17.30;
od godz. 18.45 do godz. 19.15.

b) w niedziele i święta:
od godz. 8.30 do godz. 10;
od godz. 14 do godz. 15;
od godz. 18.45 do godz. 19.15.

Komunikat

w sprawie udzielenia Spółce Akcyjnej p. f. „Huta Pokój", Śląskie Zakłady Górniczo-Hutnicze w Katowicach, zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu decyzją z dnia 20 maja 1935 r. L. D. V. 17947/5 udzieliło Spółce Akcyjnej p. f. „Huta Pokój" Śląskie Zakłady Górniczo - Hutnicze w Katowicach zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych od pism następujących:

1) stwierdzających zawarcie lub wykonanie umowy sprzedaży i zamiany rzeczy ruchomych, przewidzianych w rozdziale dwunastym ustawy o opłatach stemplowych,

2) tyczących się praw rzeczowych na rzeczy cudzej (rozdział czternasty u. o. s.),

3) stwierdzających umowę dzierżawy (art. 88 u. o. s.),

4) tyczących się umów o świadczenie usług, a wymienionych w art. 90 u. o. s.,

5) od wyciągów z rachunku bieżącego (art. 119 u. o. s.),

6) od pokwitowań, podlegających opłacie stemplowej w myśl art. 136 u. o. s.,

w sposób wskazany w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25-go lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349) — w brzmieniu, ustalonem w § 192 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 824), a mianowicie przez wytwarzanie znaków stemplowych zapomocą maszyny do stemplowania, nabytej od firmy: „Polski System i Taxograph" Sp. z o. o. w Katowicach, należącej do typu III, opisanego w decyzji Ministerstwa Skarbu z dnia 20 grudnia 1934 r. L. D. V. 43083/5, która została ogłoszona w Nr. 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1934 r. i zaopatrzonej w Nr. fabryczny 88.

Powyższe zezwolenie jest zaopatrzone w numer licencji A-8.

Wymieniona spółka akcyjna jest uprawniona do uiszczania opłat stemplowych w sposób wyżej wskazany, począwszy od dnia 5 czerwca 1935 r.